

GUD KALLER IKKE

MENNESKET TIL DOM

UTEN FØRST Å ADVARE HAM

“Kall ti tusen Engler,” når én kunne ha ødelagt verden, “men Han døde for deg og meg.” Det er noe lignende grunnlaget som jeg ønsker å ha for budskapet mitt for søndag morgen, om Herren vil, om “Hva var Kristus?” Og nå ser vi fram til at kanskje disse småjentene kunne synge den sangen igjen for oss søndag morgen. Broder Wheeler, jeg vil virkelig si at du uten tvil har to fine små damer der, og påkledningen deres, og ingen sminke og slikt. De ser ut som kristne for meg, og synger som det og oppfører seg som det. Det er veldig fint.

² Jeg tror jeg sa til min kone her om dagen, vi har sannelig en gruppe kvinner med et rent utseende her. Jeg setter pris på det. Deres lange hår og rene ansikter og anstendig kledd. Jeg—jeg—jeg beundrer dere hver gang jeg—jeg kommer inn. Jeg sa til Meda: “Jeg skulle gjerne ha stilt dem alle opp på en rekke en gang og tatt et bilde av dem slik at jeg kan vise andre menigheter hvordan vår menighet er her.” At der vi taler om disse tingene, adlyder de—de. Og vi er glade. Det gjør noe for oss. Vi vet at når vi—vi har vår bønn, dersom vårt hjerte ikke fordømmer oss, vet vi at Gud hører oss.

³ Denne morgenen, lå en venn av meg, langt borte herfra, for døden, fraktet ham bort og bare—bare levde så vidt, trodde han ville være død i løpet av noen få minutter. De ringte, det var rundt daggry. Jeg kom meg ut av senga, på gulvet, og begynte å be for den gamle karen og klarte ved Guds nåde å få kontakt med den ånden, her kom den tilbake. Ble helt frisk, kom tilbake igjen, ser dere, lever iblant oss i kveld ennå, til Guds ære. Det er gamle broder Dauch, nitti-en år gammel, tjue—tjue-en år over tiden for sin livsreise. Men Herren er god og full av barmhjertighet, så vi er takknemlige for det.

⁴ Nå, broder Neville, vi ser bort på hverandre og jeg vet at jeg bare har litt . . . omtrent ett møte til å være her, og det er søndag. Og jeg—jeg ønsker ikke å ta rollen til min pastor, jeg ganske enkelt elsker å høre ham tale.

⁵ Søndag kveld da han talte, jeg sier dere, jeg dro opp hit med en venn til en liten drive-in, for å ta et smørbrød etterpå, broder Evans og søster Evans, og traff på broder og søster Sothmann der oppe. Broder Sothmann og alle dem kommenterte det fantastiske

budskapet. Og, jeg sier dere, jeg har levd på det hele uken, nesten. Og noen av dem kommentarene at hvordan strutsen tror han hadde gjemt seg. Nå, det er sant, når han stikker hodet sitt i jorden, men mesteparten av ham synes fremdeles. Så det er omtrent sånn vi gjør noen ganger. Vi prøver å gjemme hodet vårt bak noe, det er alltid . . . kanskje vi fremdeles synes, vet dere. Han ser enhver liten del av oss, ser dere. Så setter virkelig pris på det.

⁶ Så tenkte jeg, vel, jeg liker å tale til menigheten og jeg tenkte, vel, jeg—jeg . . . Broder Neville får tale til dere hele tiden, så derfor når jeg er her nede, kanskje jeg skulle la det være. Jeg ønsker ikke å være så hyklersk, og ikke ute etter et kall eller noe, bare sitte der oppe i huset og kirken åpen her nede. Jeg—jeg må . . . Jeg ønsker å være her nede fordi jeg elsker dere.

⁷ Jeg sier dere, jeg er virkelig litt . . . Været her passer ikke for meg, og jeg . . . og området passer ikke for meg og jeg er allergisk for luften som er her. Med én gang luften treffer meg bryter det ut hudutslett, over alt, ser dere, og det er ingenting man kan gjøre med det. Og jeg . . . Og vi føler oss ikke bra, noen av oss, når vi er her. Vi . . . knapt noen av oss har følt oss særlig bra siden vi kom hit, for vi har liksom blitt vant med høylandsklimaet.

⁸ Men nå, én ting som trekker meg hit er alle dere. Det er riktig, alle dere. Du vet, du finner en mengde venner, jeg—jeg er så takknemlig. Jeg antar jeg . . . hvis jeg bare telte, personlig, folk jeg kjenner til, ville det kanskje være millioner rundt i verden. Det ble en gang beregnet av noen, og sannsynligvis å personlig kjenne til, omtrent ti millioner mennesker. Men det er noe med—med hjemstedet, med bestemte mennesker: Det er bare . . . Alle har det, det er spesielle mennesker i livet ditt. Du vet, jeg tror det. Hvis det ikke er det, da hvorfor er kona vår spesiell for oss? Og hvorfor—hvorfor er vår . . . Skjønner? Vi er . . . konene våre, ektemennene våre og så videre, det—det er spesielt. Og du har det med venner. Det er et eller annet som gjør at du bare elsker å treffe dem og bare snakke med dem. Det er små plasser.

⁹ Og jeg kan minnes dette gamle sump-området her hvor dette lille menighetslokalet stod, og før det stod her var det ikke annet enn en—en dam. Det er grunnen til at veien er lagt langt utenfor der, for å komme rundt dammen. Dette er faktisk eiendommen og gaten kommer rett ved døren der. Og, men det var en dam. Og jeg husker at jeg dro ut hit og prøvde å finne et sted for å bygge et menighetslokale for Herren, og bare en ung gutt.

¹⁰ Og jeg hørte på disse, denne unge karen og denne andre her borte som ba for en stund siden, med all den entusiasmen. Jeg tenkte, “Du vet, jeg pleide å kunne be på den måten, uten å trekke pusten, nesten.” Og så blir du eldre, du liksom roer ned litt, vet dere, og det. Du beveger deg fremdeles, men du er “i andre gir” som jeg sa til broder Wood der ute. Men, og så lenge . . . Og så etter en stund kommer du ned til lavgir, når du blir rundt sytti eller

åtti, antar jeg. Men, du vet, det . . . du beveger deg fremdeles, da. Så lenge du kan bevege deg, hvilken rolle spiller det? Bare litt lenger tid for å komme dit.

¹¹ Jeg husker hvordan jeg ba, og rett her i dette ugresset, rett her hvor denne talerstolen står nå, omtrent akkurat der den er, det var der jeg slo ned en liten påle så jeg visste hvor jeg skulle plassere talerstolen. Herren Gud ga meg dette stedet. Ja, sir. Nå, rett der i hjørnesteinen ligger vitnesbyrdet mitt om en visjon den formiddagen jeg la den, da jeg knapt kunne tenke da, sa: "Dette er ikke ditt tabernakel, men gjør en evangelists gjerning," sa Han. Jeg kikket ut og jeg så hele verden der, og den klare blå himmelen, og folk som kom overalt fra; det ligger i hjørnesteinen der. Hvor lite jeg trodde at det ville skje, selv om visjonen sa det; men det slår ikke feil, det kommer til å skje uansett.

¹² Jeg har vært i mange samtaler denne uken, fordi, søndag, kom det herlige Herrens Nærvær ned. Og jeg skulle ha reist på mandag.

¹³ Jeg har . . . vi har ikke tatt noen ferie ennå, ungene. Min ferie kommer senere, litt senere. Men jeg ønsker å ta med ungene en liten stund. De må dra tilbake og gå på skolen nå, og derfor tenkte jeg at denne uken ville være et godt tidspunkt. Vi reiser til Chicago neste uke i det møtet der.

¹⁴ Men så Åndens salvelse, jeg tenkte, "Nå er det tid for å ha samtaler." Nå er det tid for at disse . . . at jeg kan komme å jour med noen få av dem der. Og det er . . . Jeg ser noen av menneskene sitte her som var i rommet. De vet om Herren møtte oss eller ikke.

¹⁵ Det var underlig at . . . alle utenom én kvinne som Billy satte inn bare en stund rett før, en dame fra Louisville, hun hadde en liten jente som var her, jeg tror de egentlig tilhører Church of God i Louisville eller noe. Men ethvert tilfelle, alle sammen som kom inn, før jeg dro hjemmefra fortalte Den Hellige Ånd meg hvem som ville være her, hva de ville spørre om. Og jeg skrev ned på et stykke papir og fortalte nøyaktig hva de ville spørre om og spørsmålene deres slik de ville spørre dem og hvordan de ville bli besvart. Så fortalte jeg dem, jeg sa: "Her er nøyaktig hva du . . . se nå, en liten stund siden her, hva Den Hellige Ånd . . ." Overleverte det over skrivebordet og sa: "Ser du? Han fortalte meg dette selv før du kom." Skjønner? Men mens jeg var oppe i huset, hvem som ville være der og hva det ville være, hvordan holdningen deres ville være, og alt om det, til og med før jeg dro hjemmefra.

¹⁶ Jeg har opplevd en gang, mange ganger, når jeg går nedover veien, og ber, ser jeg bønnekøen passere foran meg og vet ethvert navn som vil være i bønnekøen, før jeg i det hele tatt kom hit. Det er riktig. Og vet til og med hvor de satt i menighetslokalet og hva de . . . hvordan de ville være kledd og hvordan de så ut. Du forteller ikke folk alle slike ting. Du . . . Det er ting som skjer som

du rett og slett ikke forteller dem. Det er ikke nødvendig å fortelle dem. Jeg forteller bare folk ting som jeg tror vil hjelpe dem, når Herren presser meg til å fortelle dem, sier: “Si dette.” Du ønsker ikke å fortelle alt du har sett, fordi det ville ikke vært rett, ser dere, du bare . . . selvfølgelig, du kommer i vanskeligheter og alt mulig annet som det. Du må vite hvordan du skal håndtere de tingene ved Herrens Ånd.

¹⁷ Jeg har hatt folk som har stått foran meg og stilt meg spørsmål, jeg vet nøyaktig, men jeg fortalte dem ikke, fordi jeg bare følte meg tvunget til å ikke gjøre det. Dere husker, jeg tror det var sist onsdag kveld jeg talte over, *En fange*. Skjønner? Ser dere, du ønsker å fortelle den personen, men Noe sier: “Ikke gjør det.” Ånden sier: “Ikke gjør det. Ikke gjør det.” Skjønt en gave ser rett på det, ser dere. “Ikke gjør det. Ikke gjør det.” Ser dere, så du bør ikke gjøre det; da får du problemer med Gud.

¹⁸ Nå, vi kommer ikke ned hit i kveld bare for å stå her. Vi ønsker å høre Herrens Ord. Dere har bedt og vi har hatt en fantastisk stund, og—og jeg . . . alltid når jeg kommer ned vet jeg at jeg bare har med meg en liten tekstbok fordi det er . . . Noen ganger er broder Neville så elskverdig at han bare stadig spør meg: “Vil du gjøre *dette*,” eller “gjøre *det*,” eller “tale?” Og jeg ser gjennom her inntil jeg finner meg en tekst av et eller annet slag og så starter vi det derfra. Og jeg er sikker . . . Nå, sørg for søndag . . .

¹⁹ Nå, jeg . . . Vi vet aldri, vi kan ikke vite. Dere skjønner, jeg har kommet hit noen ganger med—med en tekst i tankene som jeg skulle tale over, og kommer hit og forandrer det fullstendig om. Og jeg har hatt Skriftsteder nedskrevet, jeg sier: “Jeg kommer til å bruke denne teksten, jeg kommer til å bruke disse Skriftstedene. Etter som de blir skrevet ned, kommer jeg til å si *dette*, *det* eller *hint*.” Jeg skriver det ned slik som, Første Korinterbrev 5:15, og Andre Korinterbrev 7:1, og Matteus 28:16, så videre, bare sier det på den måten, ned her slik som dette og skriver Skriftstedene ned. Og ser ned der, jeg vet hva Skriftstedene sier der; noen ganger berører jeg det ikke i det hele tatt, går hele veien rundt en annen retning, totalt. Og vi vet ganske enkelt ikke.

²⁰ Så nå om Herren vil, ønsker jeg å tale, for å avslutte disse små møte-seriene jeg har hatt her søndag morgen om en veldig viktig ting. Så nå, kom tidlig, forberedt på å bli bare en tanke sent, kanskje rundt klokken to, noe rundt der. Og så er det . . . Jeg har allerede rundt tretti eller førti Skriftsteder nedskrevet om emnet, men jeg tror hva det . . . hva jeg prøver å gjøre, hvis Den Hellige Ånd vil hjelpe meg til å gripe Budskapet og å plassere hvor Det er nå, og bygge Det rett hvor det begynte og bygge Det rett opp fram til nåtiden.

²¹ Så at når jeg—jeg reiser til Chicago så må jeg dra rett til Arizona og deretter videre, videre og videre. Og det kan bli, så langt jeg vet, kan det bli neste år igjen, kanskje neste sommer, før jeg kommer tilbake igjen til tabernaklet, hvis jeg da ikke bare kommer forbi denne veien igjen, fordi jeg har møter.

²² Og Billy, arbeider akkurat nå, for utlandet for en komplett rundreise over hele verden som begynner rett umiddelbart etter jul. Og jeg har et fullstappet program helt til rundt desember, og, vel, kanskje den første uken i desember, Dallas. Så derfor—derfor i januar ønsker vi å begynne på en fullstendig verdenstur, hele veien rundt, fullstendig, og vi arbeider med det nå, finner ut nøyaktig hvor Herren leder. Og—og jeg—jeg er så takknemlig til . . . også til folket, forkynnerne, så mye som jeg taler imot deres—deres denominasjoner og slikt som det.

²³ Dere vet, på bøkene som ligger rett bak der nå, tar broder Roy Borders hånd om invitasjonene, og siden jul, begynnelsen av året, har det kommet over tusen invitasjoner fra verden rundt. Ett tusen invitasjoner har kommet inn bak der. Så Herren må bare lede meg til hvilken av de jeg skal dra til og hva jeg skal gjøre. Vi stoler bare på Ham. Du kunne ikke ta dem alle. Du—du kunne ikke ta over åtte eller ti av dem på en sommer hvis du måtte, i en—i en fullstendig . . . hvis du ikke bare drar en kveld her og en kveld der, og det er . . . de spør om to uker og tre uker og så videre, så lenge du kan bli, eller noen av dem sier “akkurat så lenge som Herren leder,” og—og alt slikt, så du vet ikke helt nøyaktig hvor begynne eller hva du skal gjøre. Så vi bare legger dem ut fremfor Herren, sier: “Nå, fortell oss Du, Himmelske Far.” Og må dere hjelpe meg å be over denne saken, ser dere, hjelp meg å be om at vi kan komme over dette.

²⁴ Og jeg tenkte etter å ha hatt helbredelsesmøtet forrige søndag, så kanskje denne søndagen hvis vi bare tar undervisningen og bringer det rett fram og viser hvilken—hvilken tid som vi . . . hvor vi er, hva—hva—hva—hva som er den—den trefoldige hensikten i Guds store plan siden før verdens grunnleggelse og bringe det ned til i dag, Guds trefoldige plan, planen. Jeg arbeider på den andre delen av det nå, tar ut Skriftstedene, og leter dem opp og plasserer dem.

Nå, la oss se, la oss bøye våre hoder bare et øyeblikk.

²⁵ Herre Jesus, den store Hyrden over saueflokkene, vi er samlet her i kveld i Ditt høyst nådige hellige Navn. Vi elsker Deg Herre og vi takker Deg for denne bønnemøte-kvelden, for sangene til menigheten idet vi har sunget dem med glede i våre hjerter, og—og hørte dem idet de kom inn, klappet i hendene. Og så gikk vi ned på våre knær og utøste alle våre hjerter til Deg, og takket Deg for hva Du har gjort for oss, og—og ber Deg om å fortsette å vandre med oss.

26 Og nå har tiden kommet for lesningen av Ordet og for noe å tale over til folket. Led oss i våre tanker Far, og få ære. Og si noe i kveld gjennom oss som vil hjelpe oss alle til å gå ut herfra med ett mål i våre hjerter om å leve bedre og nærmere Deg enn vi noen gang har gjort. Det er derfor vi er her Herre, vi er her for å vite mer om Deg. Og vi ber om at Du må åpenbare Ditt store Vesen for oss i kveld i åpenbaringen av Ditt Ord, slik at vi kan forstå hvordan bli en—en bedre kristen og hvordan oppføre oss i disse siste dager. Vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

27 Nå, blikket mitt faller på en tekst her fra Jesaja, Jesaja 38. La oss lese over i Jesaja, Jesaja 38.

I de dager ble Hiskia syk og døden nær. Profeten Jesaja, Amos sønn, gikk til ham og sa til ham: Så sier Herren: Sett ditt hus i orden, for du skal dø og ikke leve lenger.

Da vendte Hiskia ansiktet mot veggen, og bad til Herren og sa:

Å Herre, jeg ber om at du skal huske meg hvordan jeg har vandret for ditt åsyn i sannhet og med et helt hjerte. Jeg har gjort det som var godt i dine øyne. Hisk- . . . Hiskia gråt sårt.

Herrens ord kom til Jesaja, og Han sa:

Gå og si til Hiskia: Så sier Herren, din far Davids Gud: Jeg har hørt din bønn, jeg har sett dine tårer. Se, jeg vil legge femten år til dine levedager.

28 Må Herren legge Sine velsignelser til denne lesningen. Det er et veldig enestående emne for et kort budskap her, tror jeg. Jeg ønsker å kalle det: *Gud kaller ikke mennesket til dom uten først å advare ham.* Og vi—vi—vi skal få tak i bakgrunnen eller plattformen til det her, i denne teksten i kveld, Gud advarer mennesket før han kommer til sin død.

29 Nå, alle har dette. Vi sier kanskje: “Vel, *denne* karen døde uten en advarsel.” Nei, nei, nei. Gud aldri. . . Du vet ikke hva som var i den mannens hjerte, du vet ikke hva som har foregått i livet hans. Skjønner? Gud lar aldri noe menneske dø uten først å advare ham om det, forteller ham, det er noe, en forberedelse. Gud er—er suveren, og Han—Han banker på hjertet til ethvert menneske, og gir ham muligheten til å komme. Nå, han kan overse advarselen og avvise Den, og—og riste på hodet av Den og gå bort, si: “Åh, det var bare en underlig følelse, jeg skal komme over det.” Men, likevel, det var Gud, Gud som talte til ham.

30 Og Gud fører ikke engang dom over jorden uten først å gi folket en advarsel. Gud gjør aldri noe uten først å kunngjøre hva Han kommer til å gjøre. Og Han gir folk et valg, og du kan—du kan gjøre rett eller galt. Det er Hans. . . Ser dere, Gud kan aldri forandre Sin—Sin natur. Hans program kan aldri forandre seg

fra det Han begynte med, fordi Han er uendelig og Hans program og Hans idéer er alle sammen fullkomne. Så, hvis Han hadde forandret Det, ville det vist at Han hadde lært mer. Så, siden Han er uendelig, kan Han ikke lære mer. Hans—Hans første—Hans første avgjørelse er alltid fullkommen, og det er ingenting som noen gang kan forandre på Det. Skjønner?

³¹ Gud, før mennesket i det hele tatt ble satt... hadde en mulighet til å gjøre galt, satte Gud ham på grunnlaget der han kunne akseptere eller avslå, han kunne ta imot eller—eller ikke.

³² Si meg, forresten, hvis den forkynneren her inne, broder Baker, jeg tror han var med på samtalene her om dagen, jeg har spørsmålene hans som han hadde skrevet ned for meg om slangens sæd. Jeg har dem liggende bak her nå. Hvis han er her, ja, vel... Jeg ser ham ikke noe sted akkurat for øyeblikket. Men han er her. Han og hans kone, en veldig fin mann og en—en kvinne, men de—de kunne ikke forstå noen få ting i undervisningen om slangens sæd, hvordan at—at... noen spørsmål om hva jeg hadde sagt, og—og prekenen utenom det, og—og snakket om befruktningen og så videre. Men jeg... da er det akkurat som broderen, en fin mann, bare en kristen i et par år eller to, men forstod ganske enkelt ikke, ser dere.

³³ Det er vanskelig hvis du ikke... Du må stole på Den Hellige Ånd fordi denne Bibelen er skrevet i gåter. Du kan ikke bare sette deg ned og lese Den som en avis. Det er skjult. Ja, sir. Hvordan kunne du noen gang rettferdiggjøre Gud da Han sa til Moses der oppe, sa: "Nå, ikke lag dere noen utskårne bilder," i Hans bud, "ikke lag noe som Himmelen, noen—noen Engel, eller noe annet, ikke lag noen utskårne bilder," og likevel på samme dag sa til ham at han skulle støpe to Engler av messing og sette dem rett på nådestolen, der det er nåde? Skjønner? Du må kjenne Gud og Hans Natur før du kan forstå Hans Ord. Han—Han—Han har nøkkelen til det Ordet, Selv, og Han—Han er den eneste som kan—kan håndtere Det og åpne Det, og derfor er Han den Ene som må åpenbare Det.

³⁴ Og nå, vi finner ut at Hans Natur var, her, til alltid å advare et menneske før dom, til å advare en nasjon før dom og så videre. Han gir alltid Sin advarsel, en påminnelse til oss, om et ansvar. Vi er ansvarlige, og Gud har satt oss her på jorden for en grunn, og den grunnen som Han har satt oss her for, vi er ansvarlige overfor Ham for den grunnen. Du skulle gå til Ham og finne ut hva Han ønsker at du skal gjøre. Skjønner? Hvis du ikke...

³⁵ Hvis du begynte å jobbe for en mann, og han ga deg jobb på en ranch, eller noe lignende, og du bare gikk ut til låven og bare satte deg ned der ute og sa: "Vel?" Ser dere, du må gå og spørre ham hva han vil at du skal gjøre, og så gjøre det. Hvis du jobber for en mann, finn ut hva oppgavene dine er.

36 Og så hvis livet vårt er på jorden her, så burde vi gå til den Ene Som satte oss her, og: “Herre, hva vil Du at jeg skal gjøre? Hva—hva—hva skal jeg gjøre? Hvorfor er jeg her?” Hvis det er å være en husmor, en som tar oppvask, hvis det er å være . . . Hva enn Gud vil at du skal gjøre, så gjør du det så godt du bare klarer det. Uansett hvor lite, uansett hvor lite det er, må du gjøre det.

37 Du sier: “Vel . . .” Problemet er det, hver enkelt av oss ønsker å gjøre sidemannens jobb. Vi ønsker alle å føre an med ballen, som vi sier, ser dere.

38 Slik som denne klokken her, nå, hver eneste lille bevegelse der inne har sin plass. Nå, hver eneste del av den kan ikke være viserne. Nå, jeg ser bare på viserne for å se hvilket klokkeslett det er. Men dersom en av de små hjulene der inne kommer i ulage, så vil den ikke vise den rette tiden.

39 Og det er slik det er med mennesker. Vi har alle, Kristi Legeme, er nødt til å være i sin stilling, i harmoni. Skjønner? Og da kan vi se oss rundt og se hvilken tid på dagen det er. Skjønner? Da kikker verden for å se hva det er. Skjønner? Skjønner? Men de følger med på deg. Og hvis du bare er en liten spiralfjær, hovedfjær, eller hva enn du er, så gjør den aller beste jobben du kan med det.

40 Nå, fordi, vi har et ansvar som vi en dag må svare for Gud for. Ethvert menneske som kommer på jordens overflate må svare for Gud for et ansvar. Og, for mange oss, et forvalterskap, vi må svare for. Vi . . . Dette ansvaret er et forvalterskap som er blitt overgitt oss av Gud, jeg bryr meg ikke om hva det er. Som jeg sa for en liten stund siden, “en husmor,” da vær en ekte husmor. Det er riktig. Hvis det er å være en bonde, vær en ekte bonde. Hva enn det er som Gud har satt deg for å gjøre, du har et forvalterskap til det, som du må svare for Gud for, fordi det kreves alle disse tingene for å gjøre det.

41 Hiskia ble fortalt at han skulle gjøre seg rede og bli klar fordi at han måtte møte sin Skaper. Nå, Hiskia var en konge, og en—en stor mann. La du merke til bønningen hans her? “Herre, jeg ber Deg om å tenke på meg. Jeg—jeg har vandret for Ditt ansikt med et helt hjerte.” Hvilket vitnesbyrd det er for—for—for oss i dag, og slik skulle det være, en mann som vandrer for Guds ansikt.

42 Selv døden ble erklært over mannen og likevel forandret Gud Sin mening om ham, fordi Hiskia ønsket å gjøre noe og Gud sa Han “ville gi oss vårt hjertes begjær.” Og Hiskias tid hadde kommet, og han—han fikk en kreft på seg, eller noe annet, og—og de kalte det en “byll” på den tiden, men vi vet at byller vanligvis ikke tar livet av deg, de blir bare friske. Men det var kanskje en kreft, og den åpnet seg opp som en byll. Og—og Gud sa til Jesaja, sa: “Dra opp dit og fortell ham at han kommer til å dø.” Og Hiskia hadde fremdeles noe han ønsket å gjøre. Han hadde—han hadde . . .

43 Når du ber Gud om noe, må du ha en grunn for det. Det er akkurat som dette Skriftstedet som jeg så ofte henviser til: “Hvis du sier til dette fjell: ‘Flytt deg,’ og ikke tviler, men tror at det du har sagt vil skje, så kan du få det du har sagt.” Nå, det er helt og holdent kontrollert av motiv og formål, ser dere, ellers vil det ikke skje. Skjønner?

44 Du kan ikke bare gå ut her . . . Det er her mange av oss gjør en masse feiltrinn, er å gå ut og si: “Nå, jeg skal vise dere at jeg har tro til å gjøre dette.” Nå, du gjør feil til å begynne med. Gud gir deg ikke gaver bare for å leke med det.

45 Som jeg sa for en stund siden, Han viser deg ikke visjoner bare for å leke med. Det er ikke noe å leke med. Det er hellig. Bare bruk det i . . . etter som Herren tillater deg. Vær en fange for Ham. Uansett hvor mye du ønsker å fortelle den karen at han tar feil, og hva dette, det, eller hint, vær du stille inntil Gud sier så. Deretter når Gud sier så, så kan du komme med SÅ SIER HERREN! Inntil det, bare glem det.

46 Verden i dag er akkurat som Hiskia var da, den er blitt advart. Den blir hele tiden advart. Menigheten er blitt advart. Og, nå, disse tingene skjer ikke bare ved en—ved en tilfeldighet. De har alle sammen noe bak seg.

47 Nå, Hiskia, som var syk, og hadde denne byllen, det var ikke tilfeldig. Gud sendte Jesaja opp dit og fortalte ham at han måtte sette sitt hus i stand nå, fordi han skulle dø. Og Hiskia gråt og sa til Gud: “Jeg har vandret for Ditt åsyn med et helt hjerte og jeg—jeg ber Deg om å spare mitt liv for en grunn, en god grunn, Guds grunn.”

Gud sa til profeten, sa: “Gå tilbake og fortell ham.”

48 Nå, er ikke det merkelig? Hiskia var den mektigste mannen i landet. Skjønner? Hiskia var en konge og en gudfryktig mann. Han var en ekte mann, hvis han kunne tale sin sak fremfor Gud og Gud ikke irettesatte ham for det, “Jeg har vandret for Ditt ansikt med et helt hjerte.” Nå, det sier en hel del. Skjønner?

49 Og Gud sa aldri: “Nei, Hiskia, du gjorde ikke det,” men Han erkjente at han gjorde det. Og Han sa: “Jeg kommer til—Jeg kommer til å spare livet ditt litt lenger.” Skjønner? “Jeg kommer til å innfri din bønn,” ser dere, fordi han hadde vært en rettfærdig mann, han hadde vært en—en ekte Kristi tjener.

50 Og da føler vi at vi har en rett til å be om noe hvis—hvis vårt formål er riktig, og så vårt motiv til det.

51 Nå, vi ser i dag at i løpet av de siste årene, jeg vil si i de siste femten, og flere år, at det konstant har gått en advarsel ut over nasjonen: “Omvend dere eller gå forapt!”

52 Du skjønner, jeg snakket i dag til kona helt tidlig denne morgenen, og jeg . . . tidlig ved frokosten, vi satt ved bordet og snakket før jeg dro. Og jeg sa: “Kone . . .” Hun snakket om Billy

Graham, og om hans kone, bare hvor alminnelig og slikt de prøver å leve. Jeg sa: “Det er en ekte tjener når han prøver ikke . . . når han . . . mannen tjener kanskje to eller tre millioner per år fra kampanjene sine, men han tar ikke imot det, stiftelsen hans tar det, plasserer det inn i arbeidet og radiosendingene og så videre. Og Billy får omtrent tjuefem tusen per år.”

53 Hun sa: “Hvordan i all verden kan han bruke tjue-fem tusen per år?”

54 Jeg sa: “Han—han tar bare det han må ha, det er alt. Han har et hjem å betale for og slikt.” Jeg fortsatte og jeg sa: “Jeg har stor respekt for Billy Graham,” sa jeg, “fordi at han har et budskap, og det budskapet er omvendelse.”

55 Og så, sier jeg deg, det er ingen jeg kjenner til, som er i landet i dag, som Gud har brukt med det budskapet som Billy Graham. Åh, fra ham kommer det på løpende bånd, og han bare står der og, jeg mener, han kaller politikerne og kirkemedlemmene til omvendelse. Men det er så langt han går.

56 Og her kommer broder Oral Roberts, en annen stor Herrens tjener. Og det er ingen som kommer ut der og kommer opp mot Oral Roberts. Det uredde-grepet som bare—bare kaster ut onde ånder og kaller på Herrens Navn og—og små sensasjoner og så videre, om Guddommelig helbredelse. Det er helt riktig. Det er en budbærer til Pinsebevegelsen.

57 Det er en budbærer til den denominelle kirke-verden, ser dere, og den kalde verden.

58 Og se så rundt i vår egen lille tjeneste, står “Jesus Kristus den samme i går, i dag og for evig,” ser dere. Hva gjør den? Kaller Brude-gruppen, ser dere. Skjøner? Ser dere, den—den kaller fra begge de gruppene. Den tar et Hjul ut av hjulet. Ser dere hva jeg mener?

59 Og så stadfester Gud det budskapet som Billy Graham forkynner. Gud helbreder de syke ved Oral Roberts bønner. Og Gud bringer fram de tingene som Jesus . . . beviser at Jesus Kristus er den samme i går, i dag og for evig. Og det kaller de tingene som . . . Det er nåtidens budskap. Og hver enkelt av de budskapene roper: “Omvend dere eller gå fortapt!” Det er riktig. “Omvend dere eller gå fortapt!” Det er intet håp, det er helt borte. Verden er advart om Hans Komme. Hver enkelt av de budskapene taler og advarer om Herren Jesu Komme, både til den denominelle kirke . . .

60 Husk, Gud er alltid i treere. Som Fader, Sønn og Hellige Ånd; og rettfærdiggjørelse, og dåp- . . . og helliggjørelse, dåpen i Den Hellige Ånd; så videre; Han er i treere.

61 Nå, Gud er budskapet om omvendelse til den nominelle kirke. Gud er i budskapet om Guddommelig helbredelse til pinsemenigheten. Gud er i Budskapet til Bruden. Skjøner? Så

vi finner ut at alle sammen kaller, en til *dette*, dette til *det*, og det til *det*. Gud kaller menigheten ut av verden; den...kaller menigheten i den denominelle menighet inn i pinsebevegelsen; og kaller Bruden ut av pinsebevegelsen. Skjønner?

⁶² Som Luther, Wesley og nå. Ser dere, alt sammen er helt fullkomment lagt fram og det er ikke til å ta feil av. Jeg har tatt fatt i alle endene av det, og sidene av det, og innsiden og utsiden av det, og vist det ved Skriften, kronologien i det, inntil vi vet at det er absolutt Sannheten. Skjønner? Det er ingen feiltakelse. Søndag håper jeg at Gud lar det synke så dypt at dere aldri vil være i stand til å komme bort fra det. Skjønner?

⁶³ Nå, Gud advarer: "Gjør dere klar for en dom." Atombombene er i hangarene, alt er på plass. Og Gud, før Han kan la dette skje, kommer Han med et rop ned igjennom, slik Han gjorde i Sodoma: "Kom ut av det. Gjør dere klare. Det er noe som kommer til å skje."

⁶⁴ Som på Noahs tid, før Gud sendte vannene til å ødelegge verden i den mektige verden før syndfloden som hadde falt fra i synd, som Jesus klart sa at det var en tid akkurat som denne. "Som det var på Noahs tid, slik skal det være i Menneskesønnens komme." Hvordan kvinnene er på krigsstien, og—og gifter seg og blir giftet bort, og—og de store vitenskapelige nyvinningene, og de smarte, utdannede som går til den intellektuelle siden, og den lille, ydmyke Flokken som sitter borte på den ene siden og venter på den forestående dommen og utfrielsen. Og før Gud sendte dommen, sendte Han en profet.

⁶⁵ Akkurat som Han gjorde til Hiskia, sa Han: "Gjør dere klare, for dommene er klare til å falle."

⁶⁶ Og han gjorde folket rede for tiden. Noah gjorde folket rede, og det var et nådes-kall før dom.

⁶⁷ Ninive fikk vite før deres tid. Gud så ned på Ninive og Han sa: "Jeg er—jeg er bare lut lei av disse tingene." Jeg—jeg—jeg forstår at—at det...skjønt den mektige, hedenske, ikke-jødiske verden...Deres by som det var på den tiden, de dømte dem utfra by; nå er det utfra nasjoner, nå etter at befolkningen har utbredt seg slik den har. Han sa: "Den store byen er overgitt helt og holdent til synd."

⁶⁸ Og Gud, før Han sendte dom, sendte Han et advarende budskap: "Kom ut av det! Kom i orden!" Se, profeten sa aldri noe annet enn—enn å gjøre...Sa: "Innen førti dager vil denne byen bli ødelagt."

⁶⁹ Og, å, hvordan det noen ganger er vanskelig å gjøre slike ting som det, å fortelle mennesker. Hvis profeten ikke passer på, vil han komme i vanskeligheter, fordi han vil liksom gå til den ene siden, og prøve å gjøre det lett, eller gå litt på kompromiss her og litt der. Men de ekte profetene som har sine ordre fra Gud, skulle

aldri gå på kompromiss med noe, han skulle absolutt legge det rett fram.

⁷⁰ Det er grunnen til at Han brukte Elias' ånd så mye, ser dere, fordi at den ånden alltid utførte Hans ordre. Forstår dere? Ser dere, den fullførte Hans ordre helt nøyaktig hva Det var, og alltid et "Kom tilbake til Ordet!" Skjønner? Alltid å føre dem tilbake til Ordet.

⁷¹ Nå, vi finner Ninive i synd. Og profeten var nølende fordi det var en hedninge-verden, ser dere, det var en hedninge-nasjon, et hedninge-folk; ikke hans eget, det var ikke hebreere. De var hedninger. En mektig skip, handels-havneby som Ninive var, stor fiske-industri der, folket fisket. Og—og de—de hadde . . . må ha vært et stort syndig område der. Massevis av penger; og—og der det er masser av penger, og folk har den allmenne oppfatningen i tiden, setter alltid synden inn, og vold.

⁷² Gud var lei av det. Så Han hadde en profet i landet, så Han sa til Sin profet: "Dra ned til Ninive og rop ut, og si: 'I løpet av førti dager kommer byen til å bli ødelagt.'"

⁷³ Nå, Jona tenkte nå, "Du vet, jeg kan komme i litt vanskeligheter." Så han ønsket å være mer sikker, derfor tenkte han at han ville ta en liten ferie og—og dra ned til Tarsus. Og vi finner ut at det . . . det var bare førti dager igjen. Skjønner?

⁷⁴ Så Budskapet haster, tiden er for hånden. Ikke lek rundt med andre ting og få en bachelor-grad ved et fakultet og finn ut noe. Tiden er for hånden! Det er det som er i veien med folk i dag, vi prøver å bygge opp store skoler og ha store ting som det. Når nåde . . . Du! Hvis vi forkynner Herrens Komme, hva skal vi da med skoler? Vi trenger omvendelse til Gud! Skjønner?

⁷⁵ Som Hudson Taylor sa til den unge misjonæren, han sa . . . Eller, en ung kinesisk gutt kom til ham, han sa: "Herr Taylor," sa, "Herren Jesus har fylt meg med Sin Ånd." Sa: "Jeg—jeg er så lykkelig!" Sa: "Skal jeg bruke ti år nå og få mine grader og så videre?"

⁷⁶ Han sa: "Sønn, ikke vent på grader. Hvis lyset er tent, gå og fortell om Det! Gå og fortell om Det. Ikke vent på grader. Nei, du vil være halvveis utbrent før du blir ferdig, med gradene dine."

⁷⁷ La oss, når det er tent, hvis du ikke vet noe annet, bare fortelle hvordan det ble tent. Og bare—bare ikke prøv å ta noen andres plass, eller noen sin plass. Når du vet det, bare fortell det du vet er Sannheten, "Dette er måten Det kom til meg på, og dette er hvordan jeg opplevde Det." Det er . . . Hvis du ikke vet noe mer enn det, si det! La oss dra! Budskapet haster, tiden er for hånden.

⁷⁸ Nå, hva om Jesaja sa: "Vel, nå vil jeg vente og se hvordan han klarer seg med den byllen, først, ser dere. Se hvordan—hvordan det . . . ?"

79 Ser dere, Gud sa til ham: “Gå opp dit og fortell ham, med én gang!” Skjønner?

Og Han sa til Jona at han skulle gå. Åh, du!

80 Og da han kom ut der på havet og på det dype havet, og—og skipet ble stoppet av stormen, og de måtte heise opp seilene og roterte så rundt og rundt, lurte de på hva i all verden som var i veien der ute. Men de kunne ikke forstå, så ut som den begynte å ta inn vann. Og—og hver eneste mann ropte på sin gud, og før du visste ordet av det . . . Jona var på sin ferie, så han tenkte han like godt kunne sove, og han må ha gått ned i skottet på skipet, og lå der oppe med beina trukket opp under seg, sovende. Og han sa: “Våk opp, din lathans og kall på din Gud!” Og Jona visste hva som var galt.

På samme måte vet ethvert menneske hva som er galt i dag! Skjønner?

81 Og han sa: “Alt sammen er min skyld. Ta meg og bind hendene mine og kast meg ut i havet, og da vil disse vanskelighetene holde opp.” Og de var en gentleman-lignende gruppe karer og de ønsket ikke å gjøre det, men de fant ut at han var en profet og visste hva han snakket om. Han sa: “Jeg—jeg tenkte jeg ville ta ferien min først, men—men Herren vil ikke at jeg skal ta denne ferien. Jeg må dra ned dit, jeg har en jobb å gjøre. Jeg tenkte jeg ville slappe av litt før jeg dro, men jeg er nødt til å dra. Budskapet haster, jeg må komme meg dit.”

82 Jeg kan forestille meg, da den bestemte forberedte fisken fikk Jona ned i magen sin, gjorde den helomvending og slengte vann ut over hele regionen, og satte kursen mot Ninive så raskt den bare kunne. Gud førte budskapet over dit i den bestemte forberedte fisken. Og den satte kursen mot Ninive så raskt den kunne, fordi den—den hadde budbæreren om bord og han måtte få ham over dit. Han tok feil skip, men Gud hadde tilveiebrakt et skip for ham.

83 Så, du vet, Gud er i stand til å gjøre store ting om vi bare vil lytte til Ham. Skjønner? Han—Han vil skape, Han vil skape veier der det ikke er noen vei. Han *er* Veien. Skjønner? Og når Budskapet virkelig haster, slik Det gjør i dag, tilveiebringer Gud en vei.

84 Vi legger merke til igjen da Amos . . . Jeg talte om denne karen, Amos. Hvis du ønsker å lese historien en gang, den er mektig, les historien om Amos, første kapittel av Amos. Han er et annet bilde på advarslene før dommen rammer synden. Nå, byen som han skulle advare mot, der borte, var en gruppe jøder som—som alle sammen hadde kommet litt utenfor den opptrukne linjen og hadde blitt et stort turist-senter. Og—og jeg kan forestille meg, slik jeg la fram illustrasjonen den morgenen, da jeg talte om ham, at, da hans skallede hode kom opp over toppen av åsen og de små øynene hans smalnet idet han kikket

ned og så synden til den store nasjonen og folket, hans hvite skjegg idet han fingret med det på den måten. Du, hvilken ting! Men ingen vet hvor han kom fra.

⁸⁵ Ingen kjenner de profetene, de bare står fram fra et eller annet sted og drar den samme veien.

⁸⁶ Men han gikk inn i byen med “SÅ SIER HERREN! Omvend dere, eller gå fortapt! For Gud vil ødelegge denne nasjonen. Han vil—Han vil utslette dette stedet fra jorden. Dere har gjort en avtale med fienden deres. Og dere lever—dere lever i fred, tror dere, med fienden deres, men hele tiden ruster assyrerne opp der ute. Dere kan ikke gå to sammen uten at dere er enige. Det er alt.” Derfor sa han . . .

⁸⁷ Og Gud vil at vi skal atskille oss. Han vil at vi skal “komme ut fra verden,” ikke prøve å leve med verden og Gud også, ikke prøve å danne oss etter verden og etter Gud. Du må leve for den Ene eller den andre, du må tro den Ene eller den andre.

⁸⁸ Og nå finner vi ut at, denne Amos, han forutsa virkelig en dom over dette folket hvis de ikke omvendte seg. (Og—og, du, så—så bra det passer på vår tid.) Jeg tror denne store byen, idet jeg kikket tilbake gjennom dette igjen, den store byen der nede, hvordan den var helt overgitt, og—og en sterk økonomi hadde de i alt, velstående. Og de tenkte de var helt nøyaktig i Herrens vilje, fordi de hadde fremgang. Men de oppdaget at Gud ikke alltid er velstandens opphavsmann. Nei, Gud . . . Noen ganger når velstanden når menighetene, kommer den bort fra Ham.

⁸⁹ Du vet, Gud talte om Israel en gang, sa: “Jeg fant deg blodig på marken, og Jeg vasket deg og tok deg inn,” for å bli Hans Eget barn. “Og så da du ble stor, og en vakker, ung kvinne, spilte du rollen som en hore.” Han sa: “Du—du—du bare bød deg fram til enhver som gikk forbi.” Skjønner? “Men da du var fattig og trengende, da—da du hadde behov, tjente du Meg. Men da Jeg velsignet deg og ga deg overflod, så gikk du bort fra Meg.” Og det har omtrent vist seg å være på den måten. Åh, du!

⁹⁰ Nå, vi finner ut at denne profeten virkelig slo ned på den nasjonen, denne Amos. Han var bare en bindegutt. Men vi finner ut at da han gjorde det, slo ned og fortalte dem hva som ville skje, og fortalte dem at dersom de ikke fikk det rett med Gud, at fienden som de hadde inngått partnerskap med ville bli nettopp de som ødela dem.

⁹¹ Nå er vi klar over at vårt stolte Amerika ikke kommer til å slippe unna Guds vrede. Som jeg talte om en gang etter at jeg kom hit, jeg er sikker på at det var her, om at alt er ved enden. Du vet, jeg—jeg kan ikke se noe å bygge på. Du kan ikke bygge på politikken, den er ferdig. Du—du kan ikke bygge på det sosiale liv, fordi det er så demoralisert. Det er—det—det er ikke noe du kan bygge på der. Og du kan ikke sette noe håp til noe.

“Hva med menigheten?”

⁹² Vel, du kan ikke gjøre noe med menigheten, den er så formell og ferdig, det er ikke noe igjen. De har solgt sine fødselsrettigheter for en rett med linser, og de venter bare på dommen. Den Hellige Ånd har krysset denne nasjonen, og vist Sine tegn og under, og de forkaster hele tiden Hans nåde. Han stadfester Seg Selv og beviser, ved Sin fantastiske stadfestelse, at Han er Guds Ord manifestert i denne tid. Og de avviser Det likevel. Skjønner? Det er ingenting igjen nå. Du kan bare ikke alltid gjøre det mot Gud. Skjønner?

⁹³ Ja vel, vi finner ut, først sender Han Sine profeter med advarsel. Han forandrer ikke Sin måte, Sin metode å gjøre ting på.

⁹⁴ Han slår ikke alltid til når Han advarer. Jeg vil at dere skal være oppmerksomme på denne uttalelsen. Gud gir en advarsel, men Han slår ikke alltid til på samme tid Han advarer. La dere merke til det? Og så når Han ikke slår til når Han sender en advarsel, så blir profeten spottet, "Du hadde Det ikke. Du fortalte en løgn. Du—du hadde ikke rett."

⁹⁵ Det samme kan ha blitt sagt til—til Jesaja. Hva tror du den mannen tenkte da han gikk opp dit og profeterte at kongen "skulle dø," kom så ned igjen og sa: "Nei, han kommer til å leve"?

⁹⁶ Hva med Jona som gikk gjennom gatene, og sa: "Åh, denne byen kommer til å bli ødelagt i løpet av så mange dager, førti dager," og så gjorde ikke Gud det?

⁹⁷ Ser du, du må følge med, Gud slår ikke alltid til når Han advarer. Men Han . . . Det er en ting, så blir profeten spottet. Men hvis han er en stadfestet profet med Herrens Ord, ser dere, Guds tegn, stadfestet, slik Gud sa profeten ville bli stadfestet (slik disse mennene ble), ser dere, er hans Ord ikke hans, men det er Gud, og det vil skje. Det er nødt til å skje hvis Det er Guds Ord. Det er bare én ting som kan stoppe det, det er rask omvendelse.

⁹⁸ Legg merke til, Amos, han—han fikk oppleve å se sin profeti, men da Amos talte om den byen, hvordan det skulle skje, hvordan Gud kom til å få syrerne til å komme inn og beleire dem, og så videre som det, og hvordan deres egen fordervelse ville fortære dem. Ja, jeg tror hvis det er akkurat nå . . . Jeg ser ned her på Skriften, og hvis jeg har regnet dette riktig, var det omtrent femti år etter at Amos profeterte. Og, nå, hva tror dere? En hel generasjon døde ut før Amos' profeti ble oppfylt. Men hvis dere leser over her, forteller det dere, og det skjedde helt nøyaktig ord for ord det han hadde sagt. Skjønner?

⁹⁹ Johannes så Åpenbaringsens Bok. Det skjedde aldri på hans tid. Men vi ser det finne sted helt nøyaktig. Skjønner?

¹⁰⁰ Daniel profeterte om tiden, om sin tid og hele veien nedover. Han fikk ikke oppleve det. Han sa: "Gå din vei, Daniel. Forsegel boken—boken, og—og lukk igjen boken. Og du skal sove i din lodd, men på den tid skal du bli stående." Skjønner?

¹⁰¹ Nå, ser du, det . . . ikke alltid . . . Gud . . . slår til så snart Han profeterer. Amos profeti, som jeg sa, var femti år senere, den fant sted. Men den skjedde!

¹⁰² Og så er profeten en—en . . . i Bibelen . . . En virkelig, ekte profet er en spesiell person. Ikke “en spesiell,” at han skiller seg ut fra andre, men han har en spesiell jobb. Skjønner? Og, siden han har et spesielt oppdrag, må han være spesiell (litt uvanlig fra andre) for å kunne gjøre det.

Det er akkurat som at Gud har sammenlignet Sine *profeter* med å være “en ørn.”

¹⁰³ Nå, en ørn er en spesiell fugl. Han er bare en fugl, men han er en spesiell fugl. Og han kan fly høyere enn andre fugler. Han kan se lengre enn andre fugler. Og, nå, for å kunne fly høyere, må han være bygd slik at han kan gå høyere. Og hva hadde det gagnet ham å dra opp dit hvis han ikke kunne se hva han gjorde etter at han kom opp dit? Skjønner? Så han må være en spesielt bygd fugl. Skjønner? Han er på en måte i—i hauke-familien, han er “en som det er gitt å rive opp med nebbet.” Og han spiser . . . mange av dem er åtseletere. Det er omtrent førti ulike slag ørner.

¹⁰⁴ Men, ser dere, i menigheten er det pastoren, og pastoren er en spesiell person. Han er bygd slik at han kan—han kan tåle folkets krangler. Han—han—han er en byrde-bærer, han er oxen i teamet. Han—han er en mann som kan sitte ned når . . . noen har noe imot noen andre, og sitte ned med de to familiene (og ikke ta noens side) og snakke ut om det og bringe det rett tilbake til fred og ro. Skjønner? Han—han er en pastor, han vet hvordan man tar hånd om ting.

¹⁰⁵ Evangelisten er en spesiell mann. Han er en mann som brenner som en ildkule. Han løper inn i en by og forkynner budskapet sitt, drar deretter bort derfra til et annet sted. Ser dere, han er en spesiell mann.

¹⁰⁶ Læreren er en spesiell mann. Han sitter rolig under Åndens salvelse og er i stand til å ta Ord og sette dem sammen ved Den Hellige Ånd, som, pastoren eller evangelisten, begge to, kunne ikke sammenlignes med ham.

¹⁰⁷ Og så, finner vi ut, at apostelen er en spesiell mann. Han er en—han er en som “setter-i-orden.” Han er en mann som er sendt fra Gud for å sette tingene i orden.

¹⁰⁸ Profeten er en spesiell mann. En profet er en mann som Herrens Ord kommer til, fordi profeten er slik sammensatt (liv) at underbevisstheten hans og hans første bevissthet er så nære hverandre at han ikke faller i søvn for å drømme sin drøm, han ser den når han er vid våken. Skjønner? Nå, det er noe Gud må gjøre. Ser dere, han ser hva som skjer.

¹⁰⁹ En profet forutser langt fram, ser dere, tingene som kommer. Han ser Guds vredesskål full før den er fylt opp. Skjønner? Han

kan si: “SÅ SIER HERREN! Gud vil ødelegge denne byen hvis dere ikke omvender dere.” Hvorfor? Han er en ørn. Han svever langt der oppe. Skjønner? Og han ser langt fram der og han ser vredesskålen øst ut. Det er det profeten ser på. Han ser ikke på hva som skjer her, han ser der borte! Han sier: “Det kommer!” Han kan gå så høyt at han kan se skyggen. Han sa: “Verden vil bli mørk—mørke og stort mørke.” Han er oppe høyt nok, solen skinner nå, men han ser skyggen komme, og han—han—han forteller det han ser på. Det er ikke her ennå, men det vil så visst være her! Det er riktig. Det kommer til å være her, stort mørke over folket. Han vet at det kommer, årevis borte, likevel ser han det.

¹¹⁰ Amos, den salvede Guds profet, han så mørket og dommen. Han så Syria komme ned med vognene sine og feie gjennom der, slakte ned folket. Han så det komme og Guds dom over dem, nå, femti år før det skjedde. Men, ser du, siden han var en profet, ble han løftet opp inn i Ånden og han så det langt borte. Skjønner? Han så skålen, full, før den var fylt opp.

¹¹¹ Som Abraham. Gud sa til Abraham: “Din ætt skal komme inn i dette landet og oppholde seg her i fire hundre år, og deretter vil Jeg føre dem ut med en mektig hånd, fordi Amorittene har ennå ikke fylt sitt ondskaps mål.” Skjønner? Gud visste at skålen kom til å fylles opp. Han talte med Sin profet, Han fortalte ham nå: “Du ser Amorittenes skål der nede,” ser dere, “men deres ondskap har ikke nådd sitt mål ennå, Abraham. Ikke si noe om det nå, vent, men det vil komme. Og når deres skål er fylt opp, og de fire hundre årene, vil Jeg drive dem ut som gresshopper fremfor dere, og Jeg vil grunnfeste din ætt her i dette landet.” Amen! Det er Herrens profet.

¹¹² Nå, når han taler om visjonen sin, enten det er vrede eller om det er helbredelse, kan det drøye, men det er nødt til å skje hvis han taler det i Herrens Navn. Skjønner? Det kan være en velsignelse som han taler for deg. Han kan fortelle deg en bestemt ting, og du kan ikke se det i det hele tatt. Du sier: “Hvordan kan det skje? Ja, det er en . . . Jeg—jeg—jeg . . . Han fortalte meg: ‘SÅ SIER HERREN: “Dette kommer til å skje, og *det* skulle skje,” og det har ikke skjedd. Mannen tar feil!” Nå, du vil bli dømt for å ikke tro på Det, men det kommer til å skje likevel! Skjønner? Det er nødt til å skje!

¹¹³ “Selv om det drøyer,” sier Bibelen, “vil det likevel tale i sin tid.” Det vil skje.

¹¹⁴ Profeten ser bare langt borte og ser noe. Han snakker om det han ser på. Han tenker ikke på her og hvordan du ser ut nå, han ser på hva som vil skje. Og når han taler det, hvis det er i Herrens Ord, er det allerede talt og det er ingenting i verden som kan stoppe det (ser du, det er riktig,) bare Gud Selv.

115 Legg merke til, nå er vi klar over at når . . . Han—han taler visjonen sin, profeten gjør det. Nå, noen ganger taler han gode ting, han taler om helbredelsen din. Ja vel, du tenker kanskje, “Det kan bare ikke skje, jeg har ikke blitt noe bedre.” Så hva fører det til? Det fører bare Guds dom over deg. Det er riktig. Skjønner? Jesus lovet å frelse deg hvis du ville tro Det; hvis du ikke tror Det, vil det ikke—vil det ikke skje med deg. Du må ta imot Det, du må tro Det. Skjønner? Og du må vite hvor Det kommer fra, som gir din tro på Gud; eller, din profet. Skjønner? Du må tro Det.

116 Og nå finner vi ut her, at disse profetene som talte, de—de talte og det de sa skjedde. Og hvis Guds vrede blir utøst over folket, er det bare én ting . . . Hvis den profeten sa at ett eller annet skulle skje, er det bare én ting som kan hindre Guds hånd, det er omvendelse. Det er omvendelse til Gud, det stanser Hans vrede. Nå, ikke vent på det, gjør det da! Gud sier noe, så gjør det der og da.

117 Hiskia, så snart han fikk vite . . . Han var en god mann, men Gud sa: “Din tid har kommet, Hiskia, og Jeg—Jeg må ta deg. Jeg—Jeg vil, Jeg kommer til å ta deg opp. Beskikk ditt hus.”

118 Og han—han—han sa: “Det vil ta meg femten år å gjøre det, Herre.” Skjønner? “Nå, det er Du . . . Jeg—jeg vet at jeg skal reise, men det vil ta meg femten år å sette mitt hus i orden. Jeg kan ikke gjøre det akkurat nå. Jeg—jeg har ikke tiden til å gjøre det. Jeg—jeg—jeg får rett og slett ikke gjort det. Herre, la meg leve femten år til så jeg kan få gjort dette. Jeg kan ikke sette mitt hus . . .”

Ser dere, Guds oppdrag var: “Beskikk ditt hus!”

119 Og Hiskia sa: “Jeg kan ikke gjøre det dette året, det vil ta meg tid. Jeg vil ta *dette* tilbake, og gjøre opp *dette* og ta det over til denne karen her, det vil ta meg femten år å gjøre det. Bare spar meg så jeg får gjort det. La meg . . . la meg . . . gi meg litt tid til å gjøre det.” Skjønner?

120 Så sa Gud: “Jeg vil—Jeg vil—Jeg vil—Jeg vil være overbærende.” Men han måtte dø likevel, ser dere.

121 Og så senere, brukte han tiden sin, han falt fra i løpet av den tiden. Skjønner? Og det ville, det ville ha vært bedre for ham om han hadde reist videre uten at det hadde blitt satt i orden. Det er riktig. Men Han ga ham femten år lengre for å beskikke sitt hus. Fordi, kvikt, hva gjorde han? Han sa: “Herre, jeg er treg. Jeg trenger femten år til å gjøre dette. Du har gitt meg i oppdrag å sette mitt hus i orden. Jeg kan ikke gjøre det på femten år fordi jeg har et lån her, og jeg har *dette* over her, og jeg har *dette* å gjøre over her.”

122 Nå, han var en gudfryktig mann, og Guds Ord må skje likevel. Det kommer til å skje likevel, men Han bare utsatte Det en liten stund, ser dere, holdt Det på avstand fra ham. Så gjorde han en

synd i løpet av den tiden. Han sa: “Jeg vil ikke la det komme over ham, men Jeg vil besøke det over hans barn etter ham.” Dere kjenner historien.

123 Nå, vi finner ut at en rask omvendelse noen ganger holder vreden på avstand en stund.

124 Nå, vi finner ut at Ninive . . . Gud sa: “Dra ned dit og rop ut mot den byen nå og fortell dem: ‘Hvis . . . i løpet av forti dager kommer den til å falle.’” Og, du store, om de omvendte seg! Så snart de så profeten komme gjennom gaten, som sa: “SÅ SIER HERREN: ‘Stedet vil gå under i løpet av forti dager! Stedet vil gå under!’” Det . . .

125 Selv kongen ga påbud om en—en—en faste gjennom landet, sørget: “Ta på sekk, ta på aske! Ikke bare på ditt eget hode og på din kropp og på ditt kjød, men på ditt kveg, på dyrene dine på marken, kle dem i aske og sekk.” Hvilken omvendelse!

126 Nå, når vi finner ut der, legger vi merke til, hvis profeten ikke følger med, med det samme, ser dere, holder hodet kaldt og går til Gud, vil du finne ut noe rett der, hvis du ikke følger med . . .

127 Nå, se på Jesaja, han bare talte profetien sin, gikk tilbake til den lille villmarkshytta si. Og, da han gjorde det, talte ikke Herren tilbake til kongen som ba. Han har en måte å gjøre ting på. Det var en profet i landet. Herrens Ord kommer til Hans profet. Han gikk ut dit og sa: “Jesaja, gå tilbake og fortell ham at Jeg har hørt hans bønn. Jeg har forstått at det . . . at han tror det vil ta ham femten år å gjøre dette. Jeg har sett hans tårer fordi han ønsket å gjøre jobben så sterkt. Det vil ta ham femten år, sa han, å gjøre det. Gå og fortell ham at Jeg vil la ham få det, da.” Skjønner?

128 Hvorfor? Han sendte—Han sendte Jesaja ut for å fortelle ham: “SÅ SIER HERREN!” Så dersom det er noen forandring i det, eller utsettelse . . . Kommer det til å skje likevel; han—han døde like fullt. Men sa . . . Hvis det var noe i det, så var Han forpliktet til å komme tilbake til mannen som Han sendte SÅ SIER HERREN til. Han sa til Jesaja: “Gå tilbake ut dit og fortell ham.”

129 Nå, Jona inntok en annen holdning, kommer opp på toppen av åsen og sa: “Vel, det hadde vært bra om jeg aldri hadde vært født.” Og, åh, hvordan han holdt på! Og Gud fikk en liten kikajonplante til å vokse opp og ga ham litt skygge til han fikk avkjølt seg der oppe. Men han sa: “Nå, her, jeg gikk ned dit, og de kommer til å si at jeg er en falsk profet.”

130 Og Gud talte til ham, sa: “Se på byen der nede! Se der, Jona, at hele byen omvender seg med sekk og aske.”

131 Og så fortalte Han ham om den lille kikajonplanten og ormen som felte det. En dag, om Herren vil, ønsker jeg å komme til Tabernaklet og ta en serie bare om Jona. Åh, det er så mange

store . . . østa-vinden som blåste, og alt. Åh, du! Det er så mange ting der inne, det bare . . . det er spennende. De gullklumpene der inne, alt sammen passer rett inn, passer. Det bringer til og med Jesus Kristus fram i det og alt annet. Selvfølgelig, enhver setning i Bibelen bringer fram Jesus Kristus. Ja, sir. Det er temaet vårt for søndagen, så vi vil finne ut av det, om Herren vil.

132 Og legg merke til, det er ting som du . . . Hvis du er oppriktig og forteller Gud . . . Nå, du må passe på.

133 Nå vil jeg vise dere en annen Jona på plattformen i kveld.

134 En kveld var det noen mennesker som kom hit. Damen er kanskje (noen av folkene deres) her i kveld, så jeg vil ikke nevne navnet, dere ville sannsynligvis ha visst hvem det er. Men de kom hit, en fin flokk mennesker nede fra Kentucky, og de—de kom hit i årevis. Men menneskene, var fine mennesker, gode venner av meg. Du, de var—de var virkelige venner av meg, men de . . . Bare noen av den typen mennesker som kunne komme på møte når det var en vekkelse; når vekkelsen var over og det ble tungt å trekke, ville ingen trekke. Og alle barna var her på søndagsskolen, de hadde . . . da vi hadde våre klasser og slikt.

135 Og en dag kom jeg hjem, for omtrent fire år siden, eller fem, noe rundt der. Og denne unge jenta, (som var rundt åtte år da hun gikk på søndagsskolen), hun hadde blitt gift og hadde to barn. Og hun lå på sykehuset der ute, for døden. Hun var omtrent fire måneder, fem, på vei med en baby; og babyen hadde dødd, og de kunne ikke operere fordi hun hadde urinsyreforgiftning. Og de kunne ikke operere, så måtte la moren dø, også. Kan ikke operere, og, ser dere, babyen ville tatt livet av henne slik som det, så de måtte . . . hun lå bare for døden, det var alt, var ingen sjanse for henne.

136 Jeg dro ut for å treffe henne, hun hadde sendt bud på meg. Og jeg gikk inn på sykehuset, og der var hun under oksygen-telt. Jeg løftet opp den lille fliken, snakket med henne en liten stund og jeg sa: "Husker du meg?"

Hun sa: "Ja visst, broder Bill, jeg husker deg."

137 Jeg sa: "Hvordan er . . . Forstår du hvor syk du er?"

Hun sa: "Det gjør jeg." Sa: "Det var derfor jeg sendte bud på deg."

Jeg sa: "Vel, men, hvordan er det med deg og Herren?"

Hun sa: "Broder Bill, jeg—jeg har . . . Jeg—jeg er ikke klar for å reise."

138 Vel, der knelte vi ned og ba, og moren hennes og ektemannen hennes, mange av dem i rommet, og moren og ektemannen hennes begynte å gråte. Og—og deretter spurte jeg—jeg henne, og hun fikk det rett med Gud (ga sine løfter og kom tilbake og ga Gud løftet; og hvis hun ville bli tilgitt; hvordan hun elsket Ham; og beklaget sine synder, måten hun hadde levd på), og fortsatte

med sin omvendelse og gråting. Og etter en stund reiste jeg meg opp og gikk ut av bygningen.

139 Og neste morgen ringte de meg opp, om å komme ut der igjen. Og fikk greie på, at de hadde kommet inn den morgenen for en sjekk og for å se hvordan tilstanden med urinsyreforgiftning hadde utviklet seg, og fant ut at hun ikke hadde et fnugg av det. Det var helt borte, ethvert snev av urinsyreforgiftning hadde forsvunnet fra henne. Legene var så begeistret at de sa: “Du verden! Ja, dette, vi burde. . . Det var veldig merkelig.” Sa: “Vi skal—vi skal gjøre henne klar,” og sa, “dersom det fremdeles er slik i morgen tidlig. . .” Sa: “Vi vil fortsette å gi henne penicillin,” eller hva enn de ga henne, for å holde infeksjonen nede. Sa: “Vi vil operere og—og ta ut den døde babyen før det inntreffer noe annet.” Sa: “Hvis hun er helt frisk, da. . .”

140 Vel, to eller tre ganger den dagen sjekket de henne igjen. Og den kvelden, sent, sjekket de henne, ingenting galt, var fullkomment frisk. Og de forberedte henne. Tok henne ut fra oksygen-teltet. Alt var fint. De skulle operere på henne neste morgen, ta babyen.

141 Vel, jeg dro ut dit. Og fordi at dette skjedde. . . Nå, jeg visste det ikke, jeg visste ikke. Herren fortalte meg ikke noe om det. Dere kunne spørre folket, hvis dere ønsker. Så de. . . hun. . . Han sa aldri at det ville. Men, åh, du, å se en—en slik ting! Hennes ektemann, som var en synder, kom bort og sa: “Broder Branham, jeg—jeg ønsker å gi livet mitt til Herren Jesus.”

142 Og jeg sa: “Ja vel, bare knel ned her og ta tak i din kones hånd, og så vandrer dere dette rettskafne livet sammen.”

143 Moren kom tilbake, hun sa: “Broder Branham, du vet, her er jeg og mine barn,” sa, “vi har alle vært inn og ut, og inn og ut, og rundt Tabernaklet, og slikt. Vi satt og hørte på at du forkynnte, og vi gikk opp til alteret og kom tilbake.” Sa: “Jeg er frafallen også, broder Branham.” Hun sa: “Jeg ønsker å komme tilbake til Herren Jesus, for Hans godhet mot barnet mitt.” Vel, du skjønner, det—det er veldig fint, men du kommer ikke til Herren Jesus på grunn av det.

144 Bortimot midnatt, klokken tolv, ett, duppet moren hennes av. Og hun sa, ropte på henne, sa: “Mor.”

Og hun sa: “Ja, kjære, hva ønsker du?”

Hun sa: “Vet du, jeg er så lykkelig!”

Hun sa: “Jeg er så glad for at du er lykkelig.”

Sa: “Jeg har fred med Gud.” Og sa: “Åh, hvor fint det er!”

Om noen få minutter, ropte hun igjen, hun sa: “Mor.”

Sa: “Ja?”

Sa: “Jeg reiser hjem.”

¹⁴⁵ Og hun sa: “Jeg vet du skal det.” Hun sa: “Ja, elskling,” sa, “legen vil ta babyen i morgen. Og så om en dag eller to, når snittet har grodd og du kommer bort herfra, drar du hjem igjen og blir lykkelig igjen, du og din mann og de små barna, og er en kristen og lever for Gud.”

Hun sa: “Mor, jeg mener at jeg reiser til mitt Himmelske Hjem.”

Hun sa: “Ja visst, kjære, ved reisens slutt.”

Hun sa: “Dette er reisens slutt.”

“Åh,” sa hun, “nå, hva er i veien?”

¹⁴⁶ Sa: “Reisens slutt.” Sa så: “Ja, mor, i løpet av noen få minutter vil jeg være borte.”

¹⁴⁷ Vel, hun trodde at hun bare hadde blitt nervøs og delirisk. Hun kalte på sykepleieren, sykepleieren målte respirasjonen hennes. Alt var normalt. Og i løpet av fem minutter var hun borte, hun var død.

¹⁴⁸ Og så da jeg kom hjem igjen, om en uke eller to etter det. . . Jeg tror broder Graham talte i jentas begravelse. Da jeg kom hjem igjen og Meda fortalte meg at jenta hadde dødd den natten, du store, jeg kunne ikke. . .

Jeg—jeg dro for å treffe moren. “Ja.”

¹⁴⁹ Og jeg—jeg—jeg vet ikke hva som fikk meg til å gjøre det, men jeg sa: “Herre Gud, Du—Du skylder meg en forklaring,” (Skjønner?) “etter at jeg dro ut dit og—og fortalte ektemannen, og han som kom til Herren etter at Du hadde gjort disse tingene for ham, og alt mulig, og så ta jentas liv på den måten.” Jeg sa: “Du skylder meg en forklaring.”

¹⁵⁰ Når du forteller Gud noe slikt, vil Han la deg sitte igjen alene. Jeg. . . Han skylder meg ingenting. Jeg står i gjeld til Ham. Vel, Han bare lot meg surmule noen dager, vet dere. Og, etter rundt tre eller fire måneder, var jeg en dag ute ved elvebredden og Herren talte til meg i en visjon og sa: “Nå, gå til moren hennes, og si dette til moren hennes: ‘Kom ikke hennes tid ett år før det, da hun druknet i en elv, på en piknik? Hun skulle ha reist den gangen, men Jeg måtte ta henne da hun var klar for å reise.’ Og det var derfor alt dette skjedde og derfor du dro ut dit.”

¹⁵¹ Da bøyde jeg meg ned og gråt. Jeg sa: “Herre Jesus, tilgi meg, Din elendige, dumme tjener. Jeg skulle aldri ha sagt det, Herre.”

¹⁵² Og jeg gikk tilbake til damen, hun bodde her borte på Market Street, og jeg gikk bort til henne og jeg sa: “Jeg ønsker å stille deg et spørsmål.”

Hun sa: “Selvfølgelig, broder Bill.”

Og jeg sa: “Er det sant at denne jenta nesten druknet?”

¹⁵³ Hun sa: “Det er riktig, broder Branham.” Sa: “Mannen hennes og de—de måtte få henne opp av elven.” Og sa: “De måtte

bruke kunstig åndedrett, og legge på press, og de måtte få tak i en maskin og pumpe vannet ut av henne.” Sa: “Hun hadde på seg skjortet sitt. De hadde en piknik. Hun var der ute og gikk i noe sand, snublet og stupte fremover og ble kvalt i vannet. De la ikke merke til henne. Og kort tid etter så de henne komme opp og dukke ned, og de løp uti og fikk tak i henne og hentet henne opp.” Og sa: “Hun døde nesten.” Sa: “Hun. . .”

Jeg sa: “Det var hennes tid for å reise.”

¹⁵⁴ Ser dere, Gud vet hva Han gjør. Nå, Herren ville sannsynligvis ha fortalt meg det hvis jeg ikke hadde inntatt den holdningen som jeg gjorde: “Herre, Du skylder meg å fortelle meg om det.” Han skylder deg ingenting!

¹⁵⁵ Jeg stod i et møte en kveld og hørte en evangelist som ba for en syk person, sa: “Gud, jeg befaler Deg å helbrede denne personen!” Hvem befaler Gud? Skjønner? Det—det—det er ikke—er ikke engang intelligent, ser dere, fordi at Gud, Han—Han gjør det Han vil.

¹⁵⁶ Kan—kan leiren si til pottemakeren: “Hvorfor gjorde du meg slik?” Skjønner? Slett ikke! Men hvis profeten vil være stille og så søke Herren for svaret, så er svaret der. Skjønner?

¹⁵⁷ Akkurat som denne personen som spurte i slangens sædsspørsmålet, ser dere. Bare—bare følg med, og ikke—ikke ha—ikke ha hastverk. Og så, nå, Gud får alltid alt til å virke sammen til det gode for dem som elsker Herren.

¹⁵⁸ Nå, hvis—hvis Ninive ikke hadde omvendt seg, så hadde Guds straffedommer kommet over dem. Husk nå, profeten må lytte. Det var en advarsel.

¹⁵⁹ Nå, det samme med denne nasjonen. Så sier du: “Broder Branham, sist søndag sa du at ‘Det ikke var noe håp?’” Ja! “Hvorfor?” Den avviste sitt kall. Den er nødt til å ta imot det. Den kommer til å ta imot det. Det kommer en tid da denne nasjonen vil falle fra hverandre. Jeg så det i 1933. Ser dere, jeg så langt fram.

Du sa, du kan ha sagt: “Vel, det skjedde ikke da.”

¹⁶⁰ Men det kommer til å skje! Heller ikke var Mussolini ved makten, heller ikke var Maginot-linjen bygd, heller ikke så bilene ut som et egg på den tiden, og tingene, heller ikke valgte kvinnene en president som så ut som en—en skolegutt, og alle disse andre tingene, heller ikke var det snakket om at det ville bli en katolsk president og så videre. Omtrent tretti år siden eller mer ble disse tingene forutsagt, men Han bare viste meg langt framover ned til enden.

¹⁶¹ Og etter som den tingen nærmer seg, time for time, fyller skålen seg opp! Og omvendelse har blitt forkynt av Billy Graham, Oral Roberts, og hvem ellers. Profeter og så videre har krysset

nasjonen med tegn og under, og den vader stadig ut i synden. Det er grunnen til at de ikke omvender seg, omvendelse bringer det.

162 Legg merke til, Akab omvendte seg ikke ved Elias' irettesettelse. Hvis Akab hadde omvendt seg og vandret ydmykt fremfor Gud, ville det aldri ha skjedd. Men Akab kom ned dit og tok Nabots vingård og fikk ham myrdet, og alle disse onde tingene. Og Jesabel. . . Profeten gikk ut dit med SÅ SIER HERREN! Men hva gjorde de? Hun bare truet med å drepe ham. Hva skjedde? Profetien hans ble oppfylt, hundene spiste henne og slikket Akabs blod. Helt nøyaktig etter hans ord! Han så begeret, fullt.

163 Det er grunnen til at lille Mika, sa denne samme tingen, hvordan kunne han velsigne det Gud hadde forbannet? Ser dere, hans—hans ord, hans profeti, var i harmoni med Ordet.

164 Herodes, han omvendte seg ikke da Johannes sa: “Det er ikke tillatt for deg å ha det, din brors kone!” Han omvendte seg ikke. Men hva gjorde han? Hans kone krevde hodet til profeten. Se på urenheten han gikk inn i. Se hva som skjedde med ham. Se, selv i dag, i Sveits, koker de—de blå vannene fremdeles som et—et minne om at de forkastet Ham. Ser dere, ja visst, han omvendte seg ikke da han ble irettesatt av Herren. Johannes fortalte ham, uansett hva han var (en prokurator, eller hva enn han var; eller keiseren, eller hvem enn han kunne være), han må omvende seg når Gud kaller, ellers er vreden over ham!

165 Hvor mange ganger i profetene. . . Jeg har nedskrevet her, men vi får ikke tid fordi jeg har omtrent ti minutter til.

166 Dersom ingen omvendelse, så vil dommen visselig komme! Hiskia omvendte seg. Skjønner? Ninive omvendte seg.

167 Akab omvendte seg ikke. Nebukadnesar omvendte seg ikke. Folket på Noahs tid omvendte seg ikke og dommen feide rett inn. Skjønner? Nå, men Han advarer først alle. Alle får en advarsel.

168 Nå, da vi ser tiden er for hånden, la alle som føler at det er en advarsel, omvende seg raskt før Guds vrede slår til.

169 Nå, la oss bringe det ned til Branham-Tabernaklet. Ser dere, vi har sett disse tingene og vet at de er Sannheten. Vi vet at Det er absolutt Sannheten. Oppdraget fra Ordet er: “Hvis dere vil omvende dere og bli døpt i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse, skal dere få Den Hellige Ånds gave. For løftet er til deres barn og de som er langt borte.” Skjønner?

170 Nå, en mann, herr Dauch, spurte meg her for ikke lenge siden, han sa: “Broder Branham, jeg begynner å bli gammel. Jeg begynner å bli svak, nitti-en.” Han sa: “Tror du—tror du jeg er—jeg er klar for å dø? Tror du jeg er klar for å reise? Tror du at jeg er frelst?”

171 Jeg sa: “Herr Dauch, har du noen gang gått til en—en lege for en generell legeundersøkelse?”

Han sa: “Ja.”

172 “Og du forteller ham . . . Nå, det legen gjør, han har en bok som ligger der, og han tar denne boken og han finner ut. ‘Nå, det første jeg bør gjøre med mannen, sjekke hjertet hans.’ Derfor tar han et stetoskop og putter dem i øret sitt, sjekker hjertet hans.’ Og jeg sa: “Deretter, det neste han tar, han finner ut blodtrykket hans, med et—med et press på armen hans. Så det neste han gjør, han tar en urinprøve og den slags, og litt blod fra ham, og alle disse forskjellige tingene. Han går gjennom alt sammen, og hvis han ikke kan finne noe . . . Tar en røntgenundersøkelse. Hvis han ikke kan finne noe, sier han: ‘Herr Dauch, du er—du er helt frisk fysisk.’”

173 “Hva baserer han det på? På forutsetningene fra legehåndboken sin, at hvis det er noe galt ifølge sjefs-forskeren vil det vise seg her, det vil gjøre *dette* her, det vil gjøre *det* der. Derfor, så langt han kan vite noe om det, er du helt frisk, ser du, fysisk.”

174 “Nå,” sa jeg, “i dette tilfellet, gir jeg—jeg det en sjelsundersøkelse. Skjønner? Og Gud har bare ett Instrument, for sjelen, det er riktig, det er Hans Ord. Det er Hans Ord. Og Jesus sa i Johannes 5:24: ‘Den som hører Mitt Ord.’ Nå, som *hører* betyr ikke bare å høre på en lyd. Som *hører* betyr ‘å ta imot Det.’ ‘Hvem kan ta imot Mitt Ord,’ amen, ‘den som hører Det!’ (Ikke stå stille, kall Det tøv, ‘De tingene, det er ingenting i Det. Jeg tror ikke på Det.’) ‘Den som hører Mitt Ord!’ Hm-hmh. Det er Jesu Ord, hvilket, Han er Ordet. Der har du det. ‘Hvis du kan høre Mitt Ord,’ sa Han, ‘og tro på Ham som har sendt Meg, har han gått over fra døden til Livet; og skal ikke engang komme for Dommen, men har allerede gått forbi den.’ Amen!” Jeg sa: “Hvordan slår hjertet ditt nå?”

Han sa: “Jeg tror Det. Jeg har hørt Det. Jeg har tatt imot Det.”

175 Jeg sa: “Så ifølge Sjefs-Spesialisten, Sjefs-Operatøren, Sjefs-Legen over Evig Liv sier: ‘Du har gått over fra døden til Livet og skal aldri komme for dommen.’”

176 Sa: “Da jeg hørte du forkynne over Jesus Kristi Navn for vanddåp, gikk jeg rett inn bak deg og du døpte meg.” Sa: “Jeg . . . Mannen jeg en gang var, jeg er ikke den mannen lenger. Noe har skjedd med meg. Jeg pleide å ikke bry meg noe om Det og gikk i den andre retningen, men jeg har snudd og gått tilbake denne retningen. Og mitt hjerte brenner dag og natt etter å komme nærmere Ham. Ethvert Ord av Det, tror jeg! Jeg sier: ‘Amen!’ til hvert minste del av Det. Jeg bryr meg ikke om hvordan Det beskjærer meg, jeg ønsker å måle meg rett opp mot Det. Og jeg har det så langt jeg vet.”

177 Jeg sa: “Virker for meg som hjertet ditt slår ganske bra. Jeg—jeg tror du er åndelig rustet nå.”

178 Han sa: “Lurer på hvordan det vil bli når Bortrykkelsen kommer, kan jeg gå i den, broder Branham?”

Jeg sa: “Det er ikke for meg å si hvem som går inn eller hvem som ikke gjør det.”

179 Han sa: “Vel, jeg ønsker å leve, jeg ønsker—jeg ønsker så inderlig å oppleve Bortrykkelsen.”

180 Jeg sa: “Ja vel, la meg se hva Vitenskaps-Boken sier her, om det, og sjels-vitenskapen her.” Jeg sa: “Vel, Den sier dette, i Andre Tessalonikerbrev, det 5. kapitlet, sier Den: ‘Vi som lever og blir igjen til Herrens Gjenkomst skal ikke komme i forveien’ (det betyr ‘hindre’) ‘for dem som hviler, er sovnet inn. For Guds trompet skal lyde, og de som er sovnet inn eller hviler skal våkne først, ta på udødelighet. Deretter skal vi som lever på den dag, på den tiden etter at de har oppstått, ser dere, da skal vi bli forvandlet i ett nu, et øyeblikk og møte dem; og så gå opp for å møte Herren i luften, bli rykket opp sammen med dem.’ Enten du sover, eller du ikke gjør det, enten du gjør det eller du ikke gjør det; hvor enn du er begravd, hvis du ikke er begravd i det hele tatt, kommer du likevel! Det er ingenting som kan holde på deg. Du vil være der!” Jeg sa: “Broder Dauch, hvis Jesus ikke kommer før mine tipp-tipp-tippoldebarns barnebarn, vil du likevel være der rett på et øyeblikk helt nøyaktig, og vil være der før de engang er blitt forvandlet, hvis de går.” Det er riktig. Amen!

181 Det er en kommende velsignelse akkurat slik som det er en kommende vrede. Åh, vi må vente oss en av delene i kveld. Du må enten vente deg at vreden skal falle over deg og for ødeleggelse, eller så må du vente på Herren Jesu oppstandelse. Den samme Gud som lovet det ene, love- . . . Jeg er så glad!

Jeg venter på at det glade Tusenårsrikets dag skal komme,

Når vår kjære Herre skal komme og rykke Sin ventende Brud av sted;

Åh! mitt hjerte sukker og lengter etter den dagens herlige utfrielse,

Når vår Jesus skal komme tilbake til jorden igjen.

Da skal synd og sorg, smerte og død i denne mørke verden opphøre,

I den strålende regjeringstiden med Jesus i et tusen år med fred; (Åh, du! “Og skal for alltid være sammen med Herren.” Skjønner?)

182 Det Gud sa, det er nødt til å skje. “De skal bygge hus, de skal bo i dem. De skal plante vingårder og de skal spiste frukten fra dem. De skal ikke plante og en annen arve det. De skal plante sin egen vingård og bo på den.” Amen! Amen! “De skal ikke skade eller ødelegge på noen av Mine hellige Fjell.” Halleluja!

183 Når dette dødelige tar på udødelighet, blir denne—denne døden oppslukt til seier, da skal vi se Ham som Han er og få et Legeme likt Hans Eget herlige Legeme. Åh, hvilken tid som skal komme!

184 Den samme Gud og de samme profetene som forutsa Guds Ord, eller vreden som skulle bli utøst, utøse, fortalte også om disse kommende velsignelsene. Jeg er så glad! Gud gir aldri en—en nasjon en—en ødeleggelse uten å advare den. Han gir aldri et menneske en ødeleggelse uten å advare det. Og nå hvis Han gjør det, har vi noe som har skjedd med oss, stadfestelsen av tegnene i de siste dager med oss, den mektige Hellige Ånd som beveger Seg iblant oss og fyller menigheten med Sitt Nærvær, og stadfester Sitt Ord. Da blir Menigheten klar for en oppstigning inn i himlene en av disse dager, ved Guds kraft. Fordi det er en advarsel om å legge av alt som tynger og synden som så lett henger fast ved oss, slik at vi med tålmodighet kan løpe dette løpet som er satt fremfor oss, til Opphavsmannen og Fullenderen av vår Tro.

185 Gud velsigne dere, menighet! Hold fast i Guds uforanderlige hånd! Ja, sir. Hvis du føler Hans Nærvær, gå til Ham. Hvis det er noe galt i ditt hjerte, gjør det rett. Vi har ikke mye tid igjen, Herrens Komme er for hånden. Tror du på Ham? Åh, du! Vil ikke det blir underfullt der? Hvilken stund, når jeg ser de gamle veteranene der tilbake komme gående ned gjennom Paradis! Åh, du! Jeg ser fram til den stunden.

186 Jeg husker at jeg hørte broren min si, da han kom tilbake fra oversjøiske land, fra de gamle slagmarkene og slikt, sa: “De gamle veteranene, da de fikk se Frihetsstatuen, og rullet de forkrøplede opp dit slik at de kunne se Frihetsstatuen.” Du ser den først, på et skip, når du kommer opp, fordi den er så høy. “Og fikk øye på armen, som stakk opp der,” sa, “bare brøt mennene sammen og gråt. Og også de kraftige, store mennene som stod der, falt rett sammen på dekk og begynte å gråte.” Hva var det? Et symbol på frihet. Alt som de noen gang elsket lå rett bak det symbolet der.

187 Åh, men hva vil det bli når jeg hører det gamle Sions skip lyde den morgenen og jeg ser flaggene vaie! Når slaget er over og seieren er vunnet, halleluja! Og vi kommer Hjem, der død, synd og helvete er beseiret; og det ikke er noe mer synd, noe mer død, noe mer sorg. Jeg kan bare høre fløyten lyde! Åh, vi nærmer oss Byen. Ja, sir. Brenningene kommer inn, det gamle skipet beveger seg inn på sin plass. Gud, hjelp oss til å leve for den stunden!

188 Herre Jesus, vi er et folk som—som prøver vårt beste med alt som er i oss, til å vandre i Lyset av evangeliet av Ditt herlige Evangelium som Du døde for å gjøre riktig. Vi er så takknemlige for å se i disse onde mørke dagene som vi lever i nå i denne tid, at vi ser tegnene komme til syne. Å Gud, ettersom det er

håndskriften på veggen, takker vi Deg, Herre, for at vi kan se det og vite at utfrielse er nær for hånden. Vi forkynner, vi krysser landet, vi ser Deg utføre store tegn, viser Deg Selv daglig, hvert år. Det er ikke ett år som går forbi uten at (store) Hans Overnaturlige tegn treffer jorden. Og vi ser det, og vet at Guds mektige hær marsjerer videre.

¹⁸⁹ Åh, ikke mange i antall, men hvilken kraftfull gruppe som har Evig Liv! Sa: “De skal løpe gjennom en krigshær og hoppe over en mur.” Ja, dødens “krigshær” vil ikke kunne holde fast på den, Hun vil løpe rett gjennom den. Hoppe over “muren” mellom naturlig og Overnaturlig, og gå inn i Guds armer, inn i den store Evigheten. Herre Gud, vi takker Deg for dette. Vi vet at tiden nærmer seg.

¹⁹⁰ Jeg ber, Gud, at i kveld hvis det er noen her som ikke kjenner Deg, som aldri har gjort fred . . . Og kanskje i kveld, mens vi har snakket, har en liten Røst talt nede i hjertet deres, “Jeg føler en advarsel som jeg ikke kan være i nærheten av stort lenger.” Å Gud, må de sette sitt hus i orden, akkurat nå. Må alle ting bli ordnet. Må kulden . . . Kanskje de er kristne, men de har bare ikke . . . De har levd under dette så lenge og sett så mange ting, de—de har bare mistet verdien av Det. Det er . . . Tingene, de tar lett på det istedenfor dypt og oppriktig.

¹⁹¹ Å Gud, la oss sjekke opp i kveld, gi det, vel vitende om at disse mektige tingene bare advarer oss om den snarlig bortrykkede Menighet. Og hvis vi er nedtyngt av synd, av vantro, og av latskap, vil vi ikke nå Bortrykkelsen. Vi vet det, Herre, så vi ber om at Du må brenne Den Hellige Ånd inn i oss, ned i våre hjerter. Å Gud, sett våre sjeler i brann med Din velsignelse. Hjelp oss å forstå.

¹⁹² Nå, velsign folket sammen. Velsign vår kjære pastor og hans kone. Velsign diakonene, tillitsmennene, hele lekfolket, sammen. Tilgi våre synder. Helbred våre sykdommer, Herre. Og sett våre hjerter i brann. Og må vi gå fra dette stedet med et advarende budskap, når vi møter folket i synd, og fortelle dem: “Venn, skammer du deg ikke over at du gjør slike ting, da du vet at du må møte Gud en dag?” Gi det, Herre. Jeg overgir dem til Deg nå; overgir Budskapet og alle sammen for å arbeide sammen til Din ære. I Jesu Kristi Navn. Amen.

Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham
Fordi Han først elsket meg
Og kjøpte min frelse
På Golgatas tre.

¹⁹³ Elsker du Ham ikke? Tenk på hva vi er. Se hvor langt oppover veien vi er, venner. Bare se tilbake nedover veien langt der borte, på tiden til Luther og Wesley, videre ned gjennom tidene. Se her hvor vi er: rett her på toppen av pyramiden; rett her hvor Gud har stadfestet det, at Bibelen gjennom de syv segl har blitt

fullkomment åpenbart; venter nå bare på de syv mysteriene helt til slutt, ved Herrens Komme og Bortrykkelsen av Menigheten som kan skje før i morgen. Åh, du!

Jeg elsker Ham, (oppriktig nå) jeg elsker Ham
 Fordi Han først elsket meg
 Og kjøpte min frelse
 På Golgatas tre.

¹⁹⁴ Idet vi rolig nå . . . Innser du at hver enkelt av oss her inne vil måtte reise herfra, forlate denne verden? Vet du at et menneske som er født av en kvinne har få levedager og de er fulle av uro? Visste du at fordi vi er født av det treet fra Edens Hage, av død, at vi er nødt til å dø? Vi er frukten av vår mors morsliv, og vi må dø, vi må skilles fra dette livet. Ung eller gammel, det spiller ingen rolle. Hvis den eldste mannen eller kvinnen her inne lever gjennom natten, vil hun leve lenger eller vil han leve lenger enn mange ti-, femten-års-gamle barn? Hundrevis av dem vil dø verden over før morgenen, av barn. Så alt som teller, er, hva gjør du akkurat nå?

¹⁹⁵ Dette kan være din siste mulighet. Ung eller gammel, du er i stand til å komme på møte. Ikke la én ting være ugjort. Vær dyp og oppriktig. Legg enhver synd og alt til side. Se rett i Guds ansikt og still spørsmålet: “Herre, behager jeg Deg? Hva annet kunne jeg gjøre, Herre Jesus? Jeg vil aldri få muligheten noe mer, etter at dette livet er over, til å tjene Deg. Dette er den eneste tiden jeg har. Herre Gud, bare la meg vite hva Du vil jeg skal gjøre! Hvis jeg skulle gå å gjøre *dette* eller jeg skulle gjøre *det*, vil jeg gjerne gjøre det.”

¹⁹⁶ Tenker vi—vi det oppriktig? Tenker småbarna det? Tenker den middelaldrende det? Tenker de gamle det? Tenker tenåringene det? Vi må reise, og hvordan vet du at vi alle sammen ikke vil være reist før morgendagen? Vi vet ikke det. Du sier: “Det bekymrer meg.” Det skulle det ikke! Oppriktig talt, det skulle gjøre deg høyst lykkelig å vite at du skal forlate dette gamle pesthuset.

¹⁹⁷ Det er en annen verden. Du trenger ikke reise veldig langt. Den er rett med deg. Den er rett rundt deg. Du bare . . . du . . . Gud ga deg bare fem sanser, og det er for å ha kontakt med så mye av denne, denne verden. Men det er en annen verden som du ikke har noen sanser til å få kontakt med, du kan ikke få kontakt med den fordi du ikke har det.

¹⁹⁸ For eksempel, sa jeg, søndag kveld, (kanskje du ikke fikk tak i det) hva . . . vi har fem sanser: syn, smak, følelse, lukt, og hørsel. Men hva om du ikke hadde synet (du hadde bare smak, følelse, lukt, og hørsel), og noen fikk synet sitt igjen og sa: “Det er en annen verden, sol”? De—de følelsene, du dunker borti ting, og hva det er kan fortelle deg hva det er. Ja, du ville synes den personen var sprø, fordi du ikke har den—den synssansen. Ingen har noen

gang hatt den, som du vet om. Du har hørt om folk som har sagt slike ting som det, men du tvilte på det. Men vi vet ved denne sansen at det er virkelig. Det er et virkelig sted. Skjønner? Det—det—det—det er et sted der . . . du kan se. Din sans erklærer det.

¹⁹⁹ Nå, det eneste du gjør når du dør, du bare bytter de fem sansene (Glory! Puh!), du bare mottar en annen sans. Og du er i live med en høyere sans, tusen ganger høyere enn denne, i et annet liv; et liv der det ikke er noen død, der det ikke er noen sorg. Og tingene som du ikke vet noe om nå, du ser det klart når du kommer over dit. Du forstår det ikke nå fordi du dunker borti det, du har ikke den sansen. Du sier: “Jeg—jeg føler en underlig følelse her i kveld. Ser ut for meg som det er en . . . Jeg ønsker bare å gråte eller rope eller noe.” Det er Herrens Engler. Skjønner?

²⁰⁰ Som at noen sier, vet du, som aldri hadde synssansen, sier: “En gang iblant føler jeg noe virkelig, som en følelse av varme.”

Du sier: “Det er sollyset.”

²⁰¹ “Hva er sollyset? Jeg har aldri sett det.” “Det er ikke noe . . .” Ser dere, han har aldri sett det, vet ikke hva det er. Ser dere, noen der borte må fortelle ham, noen som kan se det. Åh, du! Skjønner?

²⁰² Vi bare forandrer oss. Vi bare forandrer oss, vær ikke redd for døden. Døden er ikke annet enn et fugleskremsel. Jesus beseiret den. Selv da Paulus kom ned til enden, sa han: “Død, hvor er din brodd? Hvor er din frykt? Grav, hvor er din seier? Du sier at du har meg? Jeg—jeg vil henvise deg tilbake til Jerusalem. Det er en tom grav der og ‘Jeg er Han som beseiret både deg, døden og helvete,’ og jeg er i Ham og du kan ikke holde på meg! Jeg vil oppstå igjen.” Åh, du! Han sa: “Det ligger en krone ferdig for meg, som Herren, den rettferdige Dommer, vil gi meg; og ikke bare meg, men alle de som *elsker* Hans tilkommelse.”

²⁰³ Du elsker Ham. Du ønsker å se Ham komme. Du venter på Ham. Det er en lang historie, det er en—det er en lang venting. Det er et kjærlighetsforhold. Men du kan rett og slett ikke vente før du ser Ham! Åh, du! Det er slik det er. Åh, det er tiden vi ser etter, det er stunden! Hvis ditt hjerte ikke er som—som—som det i kveld, venn, vær forsiktig. Skjønner? Vær forsiktig. Ikke la fienden bedra deg. Når Den Hellige Ånd her inne ønsker å fly til Sin Skaper, til Sin Mester, er det et kjærlighetsforhold som ingen kan fortelle om. Det er riktig, det er virkelig. Det er virkelig.

²⁰⁴ Så hvis det er en advarsel, som sier: “Du er ikke klar for det,” så husk, kanskje det er Gud som gjør deg klar for noe. Skjønner? Du er ikke rede . . .

²⁰⁵ Du sier: “Vel, hvis jeg blir døpt, Den Hellige Ånd, så, vel, kanskje Herren vil ta meg?” Nei, ikke bare det, du begynner bare da å bli klar for å leve. Du—du er ikke klar for å leve før du får Den Hellige Ånd, og så når du får Den Hellige Ånd så blir du bare skikket til å leve. Du var ikke skikket for å leve før det, ser

dere, men nå er du bare skikket for å leve etter at du fikk Den Hellige Ånd. Skjønner? Får deg bare klar. Skjønner?

²⁰⁶ Folk sier: “Vel, jeg må gjøre meg klar for å dø.” Åh, du, jeg gjør meg klar for å leve! Amen. Saken er den, bli klar for å leve, leve i Kristus! Seirende liv over synd, død, helvete, jeg har allerede seieren. Han er min Seier og jeg er Hans bevis, og jeg er et bevis på Hans Seier. Amen! Slik er det.

²⁰⁷ “Hvordan vet du at du har Den?” Jeg har Den. Amen. Han ga Den til meg ved Sin nåde. Jeg føler Den. Jeg kjenner Den. Jeg ser Den virke i livet mitt. Den forandret meg. Og i henhold til denne Boken her, sa Han at jeg hadde Evig Liv og ikke ville kunne komme for Dommen, men jeg har gått over fra døden til Livet fordi Han tok min dom for meg. Og hvis Han betalte prisen, ikke prøv å føre meg til noen Dom. Han har tatt den for meg, og jeg har tatt imot det. Ja, sir.

²⁰⁸ Så det er ikke noe mer dom. Det er ikke noe mer—ikke noe mer død. Åh, jeg må forlate menigheten og forlate folket en dag, men det. . . hvis Jesus drøyer. Og hvis det skjer, ja, du, er jeg ikke død. Jeg kan ikke dø, jeg har Evig Liv. Hvordan kan du dø med Evig Liv? Skjønner? Alltid i Guds Nærvær og skal for alltid være sammen med Ham! Amen! Det begeistrer mitt hjerte, du, får meg til å ville preke igjen. Skjønner? Det er riktig. Åh, Han er Underfull!

Er ikke Han underfull, underfull, underfull?
Er ikke Jesus min Herre underfull?
Øyne har sett, ører har hørt, det som er skrevet
i Guds Ord;
Er ikke Jesus min Herre underfull?

Jeg elsker det vitnesbyrdet.

Øyne *har* sett, ører *har* hørt, det som er skrevet
i Guds Ord;
Er ikke Jesus vår Herre underfull?

²⁰⁹ Åh, jeg elsker Ham! Han er min Fred, mitt Liv, mitt—mitt Håp, min Konge, min Gud, min Frelser, min . . . (Åh, du!) min Far, min Mor, min Søster, min Bror, min Venn, mitt alt! Skjønner du? Vi pleide å synges en liten sang som det. Dere vet, tar dere noen gang de små pinsevenn-sangene som . . . Jeg håper de har slått av lydband-opptakeren, ser dere. Den sangen vi pleide å synges:

Han er min far, min mor, min søster og min bror,
Han er alt for meg.

Han er alt, Han er alt for meg;
Han er alt, Han er alt for meg;
For Han er min far, min mor, min søster og min
bror,
Han er alt for meg.

210 Husker dere da vi pleide å synge den? Noen av dere som husker den? Å du, mange år siden! Og så pleide vi å si:

Jeg vet det var Blodet, jeg vet det var Blodet,
Jeg vet det var Blodet for meg;
En dag da jeg var fortapt, døde Han på Korset,
Og jeg vet det var Blodet for meg.

211 Husker dere den lille sangen? La oss se, hva var den andre vi sang? La oss se.

Åh, vil dere ikke våke med meg en time,
Mens jeg går bort dit, mens jeg går bort dit?
Åh, vil dere ikke våke med meg en time,
Mens jeg går bort dit og ber?

Jeg overvinner, jeg overvinner,
Jeg overvinner, jeg overvinner;
For jeg elsker Jesus, Han er min Frelser,
Og Han smiler og Han elsker meg også.

212 Pleide å være gamle broder Smith, en farget broder, pleide å være her nede på hjørnet. Åh! Jeg hørte på de fargede menneskene der nede, jeg bare satt der og jublet og gråt og alt mulig annet, vrenget bilen min over til siden og hoppet rundt den på den måten. De klappet alle i hendene sine. [Broder Branham klapper i hendene mens han synger—Red.]

Åh, vil dere ikke våke med . . .

Den lille rytmen som fargede folk har, vet dere. Ingen kan synge som dem; du kan like godt glemme det. Skjønner?

. . . en time,
Mens jeg går bort dit, . . .

213 Åh, du! Jeg satt der, jeg sa: “Å Gud!” Denne lille gutten, på rundt tjue år, jeg bare løp rundt og rundt bilen og bare ropte og priste Gud på den måten. Åh, for en stund! Det var bare den tidlige begynnelsen, da Gud bare beveget Seg iblant folket på den måten. Nå har vi blitt en sterk Menighet. Ikke mange i medlemmer, men kraftfull i Ånden. Amen. Hvor underfullt!

214 Så pleide det å være en liten sang. . . Jeg husker dagen der nede i Chattanooga, Tennessee, da jeg møtte denne. . . Ikke Chattanooga, det var nede i Memphis, der jeg møtte denne lille fargede kvinnen, vet dere, som stod der ute. Dere har hørt meg fortelle om det, vet dere. Sønnen hennes hadde en kjønns sykdom. Og hun hadde denne mannens skjorte surret rundt hodet sitt, og lente seg over benken slik som *det*. Og Herren stoppet flyet der og ville ikke la det reise, av en eller annen grunn, og de sa at jeg skulle komme å få. . . Og Den Hellige Ånd sa: “Ta en liten tur og gå nedover *denne* veien.”

215 Og jeg gikk ned gjennom der, og sang. Jeg tenkte, “Du store, flyet mitt er snart klart for avreise!”

216 Bare fortsatte og si: “Fortsett videre. Gå videre. Gå videre.” Helt i første av min tjeneste.

217 Og jeg kikket, lente meg over gjerdet der, og et bitte lite, fattigslig, lite sted der. Det var en gammel søster som stod der. Åh, hun var . . . Så ut som en av disse søstrene på Tante Jemimas pannekaker. Store, fete kinn, vet dere, og hennes—hennes hår, skjorten førte det bakover. Hun lente seg over porten på den måten, og jeg bare . . . Jeg sang den lille sangen om . . . lille . . . Hva var . . . Jeg glemmer navnet på den lille sangen jeg sang. Nå, det er noe om—om . . . Det var en liten, rask pinsesang, en liten jubelsang.

218 Og jeg bare sluttet å synge, jeg kom ganske nær. Og jeg gikk forbi. Og hun stod der og tårene rant nedover de store, fete kinnene; jeg ønsket å klemme henne. Hun sa: “Morning, prest!”

Jeg sa: “Tante, hva sa du?”

Hun sa: “Jeg sa: ‘God morgen, prest.’”

219 Jeg sa: “Hvordan visste du at jeg var en prest?” Nå, til folket i sør, det betyr “forkynner,” vet dere. Sa: “Nå, hvordan visste du at jeg var en prest?”

Hun sa: “Jeg visste at du ville komme.”

220 Jeg sa: “Visste du at jeg ville komme?” Jeg tenkte, “Hm-hm, her er det, ser du.”

221 Hun sa: “Ja, sir.” Sa: “Har—har du noen gang lest historien i Bibelen, prest, om den sunamittiske kvinnen?”

Jeg sa: “Ja, tante, jeg har lest den.”

222 Hun sa: “Jeg var den slags kvinne.” Hun sa: “Og jeg ba Herren om å gi meg en baby, meg og min ektemann, og jeg ville oppdra den for Ham.” Sa: “Han gjorde det, Han ga meg en baby.” Og sa: “Jeg oppdro han, fin gutt.” Sa: “Han kom i feil selskap, prest. Han fikk en alvorlig sykdom,” og sa, “han ligger der inne for døden. Han har ligget for døden i cirka to dager nå. Han har ikke kommet til seg selv på to dager. Legen var her og sa: ‘Han kan ikke overleve,’ sa, ‘han ligger for døden.’ Det var en kjønns sykdom.” Og sa—sa: “Jeg kunne ikke klare å se på at ungen min døde, og jeg ba hele natten.” Og sa: “Jeg sa: ‘Herre,’ sa ‘Jeg var den slags kvinne som den sunamittiske kvinnen var, men’ sa, ‘hvor er Din Elisa?’”

223 Og sa: “Jeg falt i søvn og jeg drømte en drøm, at jeg stod her ved denne porten, og jeg så deg komme nedover gaten med den lille hatten din liksom litt på snei.” Men sa: “Det er bare én ting,” sa, “hvor er den . . .” Sa: “Du skulle ha en koffert i hånden.”

Jeg sa: “Jeg satte den nettopp fra meg der nede ved Peabody Hotel.”

224 Sa: “Jeg visste at du skulle ha en koffert.” Og hun sa: “Ungen min dør.”

Jeg sa: “Mitt navn er Branham.”

Hun sa: “Jeg er så glad for å møte deg, prest Branham.”

225 Jeg sa: “Jeg ber for de syke. Har du noen gang hørt om tjenesten min?”

226 Sa: “Nei, jeg tror ikke at jeg har det.” Sa: “Vil du ikke komme inn?” Og jeg gikk inn.

227 Den store karen lå der på den måten. Jeg prøvde å fortelle henne om Guddommelig helbredelse, men det var ikke det som interesserte henne. Hun ønsket å høre gutten si at han var “frelst og klar for å reise.” Og hun sa . . . Og Gud frelste ham.

228 Og omtrent et år senere så jeg ham der ute som en bagasjebærer nede på stasjonen. Hvordan Herren gjør ting!

229 Og så da jeg kom tilbake, etter det, skulle jeg . . . flyet skulle dra klokken syv, og den var omtrent halv ni. Og jeg fikk tak i en drosje og dro tilbake. Og idet jeg gikk inn, sa: “Siste opprop for flynummer *så-og-så*.” Herren holdt flyet på bakken der mens jeg gikk og ba for den gutten. Skjønner? Slik er det.

230 Jeg prøvde å tenke på den, en liten sang, “*En av dem*.” Det var det. Åh, hvor vi pleide å lage den ringen her inne, og klappe i hendene våre. Vi sa:

En av dem, en av dem,
Jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
dem; (Halleluja!)
En av dem, jeg er en av dem,
Jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
dem.

De var samlet på den øvre sal,
Alle sammen ba i Hans Navn,
De ble døpt med Den Hellige Ånd, og kraft til
tjeneste kom;
Nå hva Han gjorde for dem den dagen
Vil Han gjøre for deg på samme vis,
Jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
dem.

En av dem, en av dem,
Jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
dem;
En av dem, jeg er en av dem,
Jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
dem. (Er du?)

231 Hør på dette verset.

Selv om disse folkene kanskje ikke lærer å bli,
 Eller kan skryte av verdslig ry,
 Har de alle mottatt sin pinsefest,
 Døpt i Jesu Navn;
 Og de forteller nå, både fjern og nær,
 Hans kraft er akkurat den samme,
 Og jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
 dem.

Åh, en av dem, jeg er en av dem,
 Jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
 dem;

En av dem, åh, jeg er en av dem,
 Jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
 dem.

Åh, kom, min broder, søk denne velsignelsen
 Som vil rense ditt hjerte fra synd,
 Den vil få gledens klokker til å ringe
 Og vil holde din sjel i brann;
 Åh, den brenner nå nede i mitt hjerte,
 Åh, ære til Hans Navn,
 Og jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
 dem. (Er du glad for det?)

En av dem, en av dem,
 Jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
 dem;

Åh, en av dem, en av dem,
 Jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
 dem.

²³² Åh, er ikke du glad? La oss bare håndhilse på hverandre når
 vi synger den. Hva sier du? La oss gjøre det.

En av dem, en av dem,
 Jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
 dem;

Jeg er så glad også, broder.

Åh, en av dem, en av dem,
 Jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
 dem.

Åh, kom, min broder, søk denne velsignelsen
 Den vil . . . sjel i brann;
 Den vil få gledens klokker til å ringe
 Og vil holde din sjel i brann;
 Åh, den brenner nå i mitt hjerte,
 Åh, ære til Hans . . .

La oss løfte våre hender opp.

Glad for at jeg kan si at jeg er en av dem.

²³³ Alle sammen.

En av dem, en av dem,
 Jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
 dem;
 Jeg er en av dem, en av dem,
 Jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
 dem.

234 Lytt nøye igjen nå, ser dere.

Selv om disse folkene kanskje—kanskje aldri
 lærer å bli, (de kom ikke fra college)
 Eller kan skryte av verdslig ry,
 Har de alle mottatt sin Pinsefest-Velsignelse,
 Døpt i Jesu Navn;
 Og de forteller nå, både fjern og nær, (enhver
 liten krik og krok)
 Hans kraft er fremdeles den samme,
 Jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
 dem.

235 Åh, syng den, menighet!

. . . dem, en av dem,
 Jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
 dem;
 Åh, en av dem, en av dem,
 Jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av . . .

236 Ta det lille lommeterkleet ditt nå.

En av dem, en av dem,
 Jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
 dem,
 Åh, en av dem, en av dem,
 Og jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
 dem.

237 Priset være Herren! Amen! Vi er akkurat som barn.
 Ingenting formelt ved oss. Gud er uten form. Er det riktig? Ja, sir!

Jeg er en av dem, en av dem,
 Jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en av
 dem;
 Jeg er en av dem, en av dem,
 Åh, jeg er så glad for at jeg kan si at jeg er en
 av . . .

238 Er du virkelig glad for at du kan si det? Bare rekk
 opp din hånd, si: "Pris Herren!" [Forsamlingen sier: "Pris
 Herren!"—Red.] Pris Herren! Jeg er glad for at jeg er en av dem!
 Jeg er lykkelig over å være det.

239 Herre Gud, jeg er så lykkelig. En av dem! En av dem! Jeg er
 så glad for at jeg kan si at jeg er en av dem. Å Gud, hjelp oss
 å være det. Hjelp oss å holde Lysene skinnende, Herre, mens vi

marsjerer mot Sion. Gi det, Far. I Jesu Navn, gir vi våre liv til Deg for tjeneste. Amen. Amen.

Åh, vi marsjerer mot Sion,
 Åh, vakre, vakre Sion;
 Vi marsjerer oppover mot Sion;
 Den vakre Guds by.

Kom, vi som elsker Herren,
 Og la vår glede bli kjent,
 Bli med i sangen med skjønn harmoni,
 Bli med i sangen med skjønn harmoni,
 Og omslutt tronen slik
 Og . . . (Åh, bare syng i Ånden!) . . . tronen.

Åh, vi marsjerer mot Sion,
 Den vakre, vakre Sion;
 Vi marsjerer oppover mot Sion,
 Den vakre Guds by.

Åh, vi marsjerer mot Sion,
 Vakre, vakre Sion;
 Vi marsjerer oppover mot Sion,
 Den vakre Guds by.

La de avstå fra å synge
 Som aldri kjente vår Gud;
 Men barn av den himmelske Konge,
 Men barn av den himmelske Konge,
 Kan snakke om sin glede vidt ut,
 Kan snakke om sin glede vidt ut.

240 La oss synge den!

Vi marsjerer mot Sion,
 Åh, vakre, vakre Sion;
 Vi marsjerer oppover mot Sion,
 Den vakre Guds by.

241 Åh, skrubber ikke det deg ren? Elsker du ikke de gamle sangene? Jeg—jeg ville heller ha dem enn alt du kan . . . eller noen av disse andre slags sangene du kan ha. De er gode, gamle, dyptfølte sanger. Åh, du! Jeg føler meg så bra og lykkelig når jeg synger dem, virkelig bra! Du, føler bare for å fryde meg!

Ta Navnet Jesus med deg,
 Sorgens og smertens barn;
 Det vil gi deg glede og trøst,
 Åh, ta det, overalt hvor du går.
 Kjære navn (kjære Navn!), Å hvor skjønt! (Å hvor skjønt!)
 Jordens håp og Himmelens glede;
 Kjære Navn, Å hvor skjønt!
 Jordens håp og Himmelens glede.

242 Mens vi bøyer våre hoder nå.

Bøy deg ned for Jesu Navn,
 Fall nesegrus ved Hans føtter,
 Kongenes Konge i Himmelen vil vi krone Ham,
 Når vår reise er fullendt.

Kjære Navn, Å hvor skjønt!
 Jordens håp og . . .

[Broder Neville avslutter møtet—Red.]

*GUD KALLER IKKE MENNESKET TIL DOM
 UTEN FØRST Å ADVARE HAM NOR63-0724*

(God Doesn't Call Man To Judgment Without First Warning Him)

Dette Budskapet av broder William Marrion Branham, som opprinnelig ble talt på engelsk onsdag kveld den 24. juli 1963 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2017 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
 PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
 P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org